இனி, அக்கொடியில் செவ்வலரிப்பூவையும் வேறு பல நறிய பூக்களையும் தம்மில் ஒப்பத்தொடுத்து இணையொப்பத் தொங்குமாறு கட்டிவிடுவர்.

பின்பு குறமகள் முன்வந்து மலைப்பக்கத்தில் அமைந்த தம் ஊர்கள் பசியும் பிணியும் பகையுமின்றி வசியும் வளமும் சிறக்க என்று வாழ்த்தி நறும்புகை காட்டிக் குறிஞ்சிப் பண்ணிற் பல பாட்டுகளைப் பாடுவள். ஒருபால் அருவியொலிக்க, பலவகை இயங்களும் ஒலிக்கும். பாட்டு முடிந்ததும் சிவந்த பூக்களைத் தூவிக் குருதி கலந்த தினையரிசியைப் பரப்பி முருகன் விரும்பும் இயங்களை இயக்குவர். அப்போது அவ்வழிபாட்டின்கண் முரணிய கருத்துடையவர்களும் கண்டால் முரண் நீங்கி வழிபடுவர்.

இவ்விடத்தேதான் வேலன் வெறியாடுவதும் செய்வன். வெறியாடுகளம் எதிரொலிக்க அதற்கு ஏற்ற பாட்டுக்களைப் பாடிக் கொம்புகள் பலவற்றை வாய்வைத்து ஊதி, கொடிய ஓசையைச் செய்யும் மணியை ஒலிப்பிப்பர். இறுதியில் முருகன் ஏறிவரும் யானையை வாழ்த்தித் தம் வேண்டுகோள் புலப்பட நின்று வழிபடுவர்.

திருவாவிநன்குடியில் முருகனை வழிபடும் முனிவர்கள் இயல்பை இனிக் காணலாம். இம் முனிவர்கள் அரையில் மரவுரியை யுடுப்பர்; தலைமயிர் வலம்புரிச் சங்கின் நிறம்போல வெளுத்து நரைத்திருக்கும்; காலந்தோறும் நீராடும் இயல்பினராதலால் அவர் மேனி மிக்க தூய்மையாய் ஒளிவிட்டு விளங்கும். மார்பில் கிருட்டிணாசினம் என்னும் மான்தோலை யணிந்திருப்பர்; விரதங்களால் பட்டினியிருந்து மேனி கரைந்திருத்தலின், அவர் உடல் எலும்பை நன்றாகக் கண்களால் எண்ணலாம்; பல நாட்கள் வரை உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டிருந்து சிறிதே உண்ணுவர். அவர் நெஞ்சில் எதனிடத்தும் மாறுபட்ட உணர்வோ எவ்வுயிர்மீதும் பகைமையோ இருப்பது கிடையாது; எலலாம் கற்ற பேரறிஞர்க்கும் தெரியாத பெருநுட்பமுணர்ந்த பேரறிவுடையவர். கற்றோர் எனப்படுவார்

எல்லோருக்கும் தலைவராக இருக்கும் கல்விச் சால்பு மிக்கவர். அவர்பால் காமமும் கடுஞ்சினமும் கடுகளவும் இல்லை; ஒன்றை வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாதவராதலால், எவ்வகைத் துன்பமும் அவர்கள் அறிந்திலர்; ஒருவரையும் வெறுத்து நோக்கும் இயல்பில்லாதவர் இம் முனிவர்கள்.

இவரிடையே முருகன் திருப்புகழைப் பாடும் இசைவாணர் உள்ளனர். அவர்கள் இடையில் புகைபோன்ற மெல்லிய ஆடையணிந்து, மார்பில் புதிது மலர்ந்த பூவால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை அணிந்துகொள்ளுகின்றனர். நல்ல யாழ்ப் பயிற்சியும் அன்பு நிறைந்த நெஞ்சும் உடையர்; இவருடைய வாயில் மென்மையான மொழிகளே நிலவுகின்றன. இப்பெற்றியோர் நரம்பை இயக்கி இனிய இசையை இசைக்கின்றனர். இவர்களுடன் மிடற்றுப் பாடும் நன்மகளிர் உள்ளனர். அவர் நோயின்றியன்ற உடம்பும் மாந்தளிர்போலும் மேனியும் உடையர்; அம் மேனியில் பொன்னிறம கொண்ட தேமல் பூத்துளது. இவர்கள் அல்குலிடத்தே பருமமென்னும் மேகலையணிவர். இவரது கற்பு மாசுமறுவற்றது.

திருவேரகத்தில் முருகனை வழிபடும் வேதியர் அறு தொழிலோர் என்ற இலக்கணத்திற் குறைவில்லாதவர்; தாய்தந்தையர் நற்குலத்தவர் என உலகினர் புகழும் பல்வேறு குடியினர். நாற்பத்தெட்டு யாண்டு பிரமசரியம் காப்பவர்; எப்பொழுதும் அறம் கூறும் கொள்கையுடையர்; மூன்றுவகையான தீயை வளர்ப்பதையே செல்வமாகக் கொண்டவர்; முப்புரிநூல் மூன்று கொண்ட பூணூல் விளங்கும் மார்பையுடையர்.

இவ்வண்ணம் முருகனை வழிபடுவோர் இயல்பை மிக நுட்பமாக அறிந்து கூறும் ஆசிரியர் நக்கீரர், மகளிர் நலங்கூறுமிடத்து அவரது கற்புமாண்பை "மாசில்கற்பு" என்றும "மறுவில்கற்பு" என்றும் எடுத்துக்காட்டி

வற்புறுத்துவதும் அவர்கள் ஆடவரிடையிலும் முருகன் திருமுன்பும் இருக்கும் நிலையின் தூய்மைநலத்தை "மறுவின்றிவிளங்க" என்று சுருங்கக் காட்டி விளக்குவதும் நுனித்தெண்ணி இன்புறத்தகுவன. மகளிர் நலம்புனைந் துரைத்த பண்டைச் சான்றோருள் இவர்போல மகளிரது யாக்கையமைப்பை வியந்து "நோயின்றியன்ற யாக்கையர்" என்றது போல மொழிந்தோர் பெரும்பாலும் சிலர் என்றே கூறலாம். மகளிரது யாக்கை நோயின்றியன்ற அமைதியுடையதாக வேண்டுமெனக் கருதிக்கூறும் இப் புலமையுரை பொன்போற் போற்றத்தக்கது. இனி, இம் முருகாற்றுப்படையினை இவ்வாறு வளமிகக் கூறும் ஆசிரியர், முருகனைக் கண்டு வழிபடுவோர் அவன் புகழ்களை யெடுத்தோதும் வகையைச் சிறிது விரித்துரைக்கின்றார்.

"நெடும்பெருஞ் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை யேற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ,
ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ, மால்வரை
மலைமகள் மகனே, மாற்றோர் கூற்றே,
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ,
இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி,
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ,
மாலை மார்ப, நூலறி புலவ,
செருவில் ஒருவ, பொருவிறல் மள்ள,
அந்தணர் வெறுக்கை, அறிந்தோர் சொன்மலை,
மங்கையர் கணவ, மைந்தர் ஏறே,
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ,
குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ,
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே,
அரும்பெறல் மரபின் பெரும்பெயர் முருக,
நசையுநர்க் கார்த்தும் இசைபே ராள,
அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் பொலம்பூண் சேஎய்,
மண்டமர் கடந்தநின் வென்றடு அகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேஎள்,
பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்,
சூர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி,
போர் மிகு பொருந, குரிசில்"

என்பது முருகனைப் பரவுவோர் சொல்லி யேத்துதற்குரிய புகழுரை.

> " நெடும்பெரும் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
> ஐவருள் ஒருவன் அங்கை யேற்ப
> அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ "

என்றது நெடும்பெரும் சிமயமாகிய இமயத்தின்கண் இறைவன் தந்த கருப்பத்தினை இந்திரன் வாங்கி முனிவர்பால் தர, அவர்கள் அதனைத் தாங்கமாட்டாது தீயின்கட் பெய்து தம் மனைவியர்பால் தந்தாராக, அவருள் அறுவர் தலைக்கொரு குழவியாக நீலம் மலர்ந்த பசிய சுனையின்கண் பதுமப் பாயலில் பெற்றெடுப்ப அந்த ஆறும் சேர்ந்து ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு கையுமுடையனாய் அமர்ந்த செல்வனே என்பது. ஐவருள் ஒருவன் ஏற்ப அறுவர் சிமயத்துப் பைஞ்சுனைப் பயந்த ஆறமர் செல்வ என இயையும்.

ஆல் கெழுகடவுள் புதல்வ என்றது, கல்லாலின் கீழிருந்து முனிவர்க்கு அறமுரைத்த கடவுளாகிய சிவபிரானுக்கு மகன் என்பது. இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி என்றது, இழையணிந்து விளங்கும் சிவசத்தியாகிய பழையவளின் குழவி யென்றவாறு.

இறைவன் பங்கிலுறையும் உமைநங்கையை மலைமகள் என்றும் கொற்றவையென்றும் பழையோள் என்றும் மூவகையாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றார். சிவசத்தியாய் இறைவனுக்குத் திருமேனியையும் எல்லாவுயிர்கட்கும் வேண்டிய உடல் கருவி கரணங்களையும் உலகுகளையும் உலகியற் பொருள் நுகர்ச்சிகளையும் தரும் முதலாய் அமைதலின் பழையோள் என்றும், வெற்றிக்கு வேண்டிய ஆற்றலே தன் வடிவாகக் கோடலின் கொற்றவையென்றும், உயிர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடி உலகியல் நடாத்தி உய்தி பெறுவித்தலின் மலைமகள் என்றும் கருதப்படுவது விளங்க இம்மூவகையினையும் எடுத்தோதினார்.

நுண்ணூற் பொருள்களைச் சான்றோர்க்கு ஐயமறத் தெளிவித்துரைக்கும் சீர்மிக்க ஆசிரியன் என்பது விளங்க நூலறி புலவன் என்றும், பலர் புகழும் நல்லுரையால் சமயப்புலவர் தொடுக்கும் வாதங்களைவென்று மேம்படும் உயர்வு தோன்ற, "பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவ ரேறே," என்றும் கூறுகின்றார்.

என்றுங் குன்றாத இளமையும், பெறற்கரிய வீடு பேறு நல்குதலும் தனக்கு உரிமையாக வுடைமைபற்றி "அரும்பெறல் மரபின் பெரும் பெயர் முருக" என்றார்.

பிறரால் இடுக்கண்பட்டு வருந்தி வருவோர்க்கு, நடுவு நின்று முறைவழங்கும் செம்மையுடைமை தோன்ற "அலந்தோர்க் களிக்கும் பொலம்பூண் சேஎய்" என்றார். நெடுவேள் என்பதற்கேற்பத் தன்னையடைந்த பரிசிலர்க்கு வேண்டுவன பெருக நல்கித் தாங்குவது தோன்றப் "பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேள்" என்றார்.

எத்தகைய பெரியோர்க்கும் பெருமைக்குரிய செயலாற்றுதற் கேற்ற மனத்திட்பமும் வினைத்திட்பமும் இன்றியமையாதன; அவற்றிற்குரிய அவரது ஆற்றலை எழுப்பி இயக்கும் திருவருள் இயக்கத்துக்கு அவன் முதலாதல் தோன்றப் "பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்" என்றார்.

உலகியல் நுகர்ச்சிக்கு இளமையும் வினைத்திட்பத்துக்கு இயக்கமும் பெறற்கு முதலாதலின் இரண்டையும் உணர்த்தும் முருகன், இயவுள் என்ற பெயர்களைப் பெரும்பெயரெனச் சிறப்பித்தார்.

எல்லையில் காலமாகப் பல்வகைப் பிறப்பும் பிறந்து பிறந்து அறிவு சிறந்துவரும் மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுள் ஒடுங்கத் தான் அவற்றை ஒடுக்கி மேற்பட விரிந்து நிற்றலின், அவ்வுயிர்கட்கு அவன் பண்பெல்லாம் அறிதல் இயலாமையின், "நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க் கருமை" என்றும், அவ்வருமை யுணர்ந்து அவை செயற்பாலது அவன் அடியில் வணங்குவது அன்றி வேறில்லை.

என்பார், "நின்னடி உள்ளி வந்தனன்" என்றும் கூறினர். ஞானசம்பந்தரும் "தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்க தக்கார்" என்பது காண்க. இதுபோது கோயில் களில் நடைபெறும் வழிபாடுகளில் இறைவனை அருச்சிப் போர் முடிவில், "நானாவித மந்திரபுஷ்பாணி சமர்ப்பியாமி" என்று சொல்லி முடிப்பது முறையாக இருக்கிறது. இங்கே முருகனை அருச்சிப்போர் "அருச்சனை" முடிவில் "நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க் கருமையின், நின்னடி உள்ளி வந்தனென் நின்னொடு, புரையுநர் இல்லாப் புலமை யோய்" என முடிப்பது அறிவு நெறிக்கு மிகவும் ஒத்திருப்பது நோக்கத் தக்கது. இத் திருமுருகாற்றுப் படை, முருகன் திருவடி ஞானம் பெறுதற்குத் துணையா கும் திருமுறையாவதையும், அவ்வாறு ஆகுமிடத்து இடையிடையே கூறும் முருகனுடைய அருளுருச் செயல் களையும் பிறவற்றையும் காணும் நாம் இயற்கைப் பொருள் கள் சிலவற்றின் அமைப்பியல்புகளையும் காண்கின்றோம்.

8. **காந்தட்கண்ணி**:—அடுக்கம் என்பது மலைப் பக்கத்தைக் குறிக்கும் சொல். மலைப்பக்கம் மண் படிந்து மரங்கள் வானளாவ உயர்ந்து வளர்தற்குரிய இடம். மரங்கள் செறிந்த சோலைகளும் அங்கே நிறைந்திருக்கும்; சூரரமகளிர் அச்சோலைகளில் விளையாடுவர். குரங்கேறாத மரமில்லையென்பஃது பழமொழி; அத்தகைய குரங்குகளும் ஏறியறியாத உயரமுடைய மரங்கள் அடுக்கங்களில் நிற்கின்றன. அங்கே காந்தள் மலர்ந்து தேன் நிறைந்து மணம் கமழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. இக்காந்தட் பூவால் தொடுக்கப்படும் கண்ணி முருகன் திருமுடியில் பெருமை யும் தட்பமும் கொண்டு விளங்குகிறது.

9. **கூதளங்கண்ணி**:—(192) கூதளம் என்பது தாளி யைக் குறிக்கும் சொல். இது வெண் கூதாளி, செங் கூதாளியென இருவகைப்படும்; இவையே வெண்டாளி யென்றும் செந்தாளியென்றும் வழங்கும். முருகனது வேலேந்தி விளையாட்டயரும் வேலன், இதனால் தொடுக்கப் படும் கண்ணியணிகின்றான். பச்சிலைக்கொடியை நாராகக்

கொண்டு சாதிக்காய் தக்கோலம் என்ற இவற்றோடு காட்டு மல்லிகையை இடையிடையே விரவி இத் தாளிப் பூங்கண்ணி தொடுக்கப்படுகிறது. சாதிக்காய் நறுமணம் பெற்று விளங்குதலால் அதனை நறைக்காய் என்றும், தக்கோலத்தின் காய் புட்டில் போன்றிருத்தலின் புட்டில் என்றும் முருகாற்றுப்படை மொழிகின்றது.

உருள் பூந்தார் :—(11) செங்கடம்பின் பூவால் தொடுக்கப்படும் தார் உருள் பூந்தார் எனப்படுகிறது. கடம்பின் பூ தேருருள் போலும் வடிவினையுடைமைபற்றி உருள் பூ எனப்பட்டது. இப்பூ இவ்வாறு உருண்டு திரண்ட காட்சி பெறுதற்கு வாயிலாக, முகில் கடற்குச் சென்று நீரை நிரம்ப முகந்து மேனிகருத்து வானத்திற் பரந்து கார்காலத்து முதல் மழையைப் பெய்கிறது. அக்காலத்தே இருளுண்டாகச் செறியத் தழைத்திருக்கும். இக்கடம்பு அடிபருத்து அழகுறப் பூத்து நிற்கும். இப்பூவால் தொடுக்கப்படும் தார், முருகன் திருமார்பில் கிடந்து இனிய காட்சி வழங்குகிறது.

வண்டுசூழ்ந் தொலிக்கும் சுனைமலர் :—பரங்குன்றத்தின் சிறப்புக் கூறவரும் முருகாற்றுப்படை, அங்குள்ள சுனையிடத்து மலர்ந்திருக்கும் பூக்களை வண்டினம மொய்த்து ஒலிக்கும் காட்சியை எடுத்துக் காட்டுகிறது. கூடல் நகர்க்குக் குடபாலில் கருஞ்சேறு பரந்த அகன்ற வயல்கள் உள்ளன; அங்கே நீர் இடையறுமையின் தாமரைகள் இதழ் விரிந்து பூத்துள்ளன. இரவுப்போதில் தாமரை குவிதலின், வண்டினம் இரவெல்லாம் குவிந்த அத்தாமரை மலர்க்குள் இருந்து உறங்கும். வைகறைப்போதில் நெய்தல் மலருதலின் அவ்வண்டு தாமரையினின்றும் வெளிப்போந்து புதிது மலரும் நெய்தற்பூவிற் படிந்து தாதூதுகின்றன. ஞாயிறெழுந்து வெயில் பரப்புங்கால் நெய்தலை நீங்கிச் சுனையையடைந்து அதன்கண் தோன்றி மலர்ந்திருக்கும் சுனைப்பூக்களைச் சூழ்வந்து ஒலிக்கின்றன.

பேய் மகள் துணங்கை :—பேய்மகள் நெய்ப்பசையின்றி புலர்ந்த தலைமயிரும் அகன்றவாயும் உடையள்; அவள்

வாயில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நிரையொவ்வாமல் பற்கள் முளைத்திருக்கின்றன. அவளுடைய பசுங்கண்கள் எப்போதும் சினந்து சுழன்று திரியும்; கண்பார்வை மிகக் கொடுமையானது; காதுகளில் கூகையும் பாம்புகளும் வாழ்கின்றன: நீண்டு தொங்கும் அடிக்காது மார்பில் வீழ்ந்து அலைகிறது. வயிற்றின் மேந்தோல் பனையின் பட்டைபோல் சுரசுரப்பாக இருக்கும். அவள் நடக்கும் நடை காண்பார்க்கு அச்சம் தருகிறது. அவளது பெரிய கையில் போரிலே வீழ்ந்தாருடைய தலை இருக்கிறது. அதன் கண்களைக் கைவிரல் நகத்தால் குடைந்து தோண்டியெடுத்துத் தின்கின்றாள்: அவ்வாறு செய்வதால் அவள் கைவிரல் குருதிபடிந்து சிவந்திருக்கிறது. இந்நிலையில், நிணத்தைத்தின்றுகொண்டே கையைத் தோளுற முடக்கி விலாப்புறத்தை யடித்து ஓசை செய்துகொண்டு கூத்தாடுகிறாள். இது முருகன் அவுணரைக் கொன்றழித்த போர்க்களத்துக் காட்சிகளுள் ஒன்று.

உடை :—உடையைப்பற்றிக் கூறவந்தபோது இந்நூல் உடையென்பதன் வேறாகத் துகில், காழகம், உடுக்கை முதலிய சொற்களை எடுத்தாளுகின்றது. உடையென்பது கையால் முகந்த புகைபோல மென்மையும் நொய்மையுமுடையதெனவும், இதனை மென்மொழி வழங்கும் யாழ்வல்லுநர் உடுக்கின்றனரெனவும் கூறுகிறது. துகிலென்பது சூரரமகளிடத்தும், முருகனிடத்தும் காணப்படுகிறது. அரமகளிர் அணிந்திருக்கும் துகில் செந்நிறமுடையது; அந்நிறம் அதற்கு இயல்பாய் அமைந்ததேயன்றிச் செயற்கையாய்த் தோய்க்கப்பட்டதன்று. முருகன் திருமேனியில் கழுத்தைச் சூழ்ந்து மார்பின் இருமருங்கும் ஒழுகி உதரபந்தத்தின் உள்ளே இறுகி நிலத்தளவும் தாழ விடப்பட்டுளது; அதன்பால் நறுமணமும் மென்மையும் அமைந்துள்ளன. அருவி வீழுங்கால் அவற்றின் தோற்றம் குறியவும் நெடியவுமாகிய பல துகில்களை உவமமாகக் காட்டுகின்றது. மேலும் அம்முருகன் அரையில் செந்நிறமுடைய ஆடை திகழ்கிறது. முனிவர்கள்பால் மரவுரி

யுடுக்கையும் முருகாற்றுப் படுக்கும் குறமகள்பால் மாறுபட்ட நிறமுடைய அறுவைகளும் இருபிறப்பாளரிடையே காழகமும், முருகனோடு விளையாடும் மகளிர்பால் தழையுடையும் காணப்படுகின்றன.

கடல் :—கடல் நிலவுலகைச் சூழ்ந்து நிற்பது; அந் நிலவுலகு தோன்றுதற்குமுன் தோன்றிய தொன்மையும் இதற்குண்டு; இதனால் இது பார்முதிர்கடல் எனப்படுகிறது. இஃது எப்போதும் நீராறாத நிலையமாதலின் இதனைப் பனிக்கடல் என்றார். அளக்கலாகாத ஆழத்தால் நீலநிறங்கொண்டு தோன்றும் இதன்கண் விடியற்காலத்தில் செஞ்ஞாயிறு தோன்றுவது, நீலமயின்மீது செம்மேனியனாகிய முருகன் காட்சியளிப்பது போன்றிருக்கும். இதன் நலங்கண்டே இந்நூல் "ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங்கவிரொளி" எனக் கூறுகிறது. எத்துணைக் கலங்கள் படரினும் காற்றுத்திரண்டு மோதினும கலங்காத இக்கடல், முருகன் சூர்மருங்கறுத்தற்கு உள்புக்கபோது கலக்க மெய்திற்றென்றார், கலங்காத கடலையும் கலக்கின முருகன் சூர் மருங்கறுப்பது அருமையன்றென்பதற்கு. அதனை அவன் படைமேலேற்றிச் "சூர்முதல் தடிந்த சுடரிலை நெடுவேல்" என்றார். முகில்கள் நிலவுலகிற் பரந்து சென்று பெய்யும் மழைநீர்க்கு முதல் இக்கடலே; இதுபற்றியே இது கார்கோள் எனவும் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

கணவீரம் :—இது செவ்வலரிப் பூவுக்குப் பெயர்; இப்பூ பெருமையும் தட்பமும் உடையது; இதன் நறுமணம் குறித்துக் குறவா முருகனைப் பரவுமிடத்தே, மாலையாகக் கட்டி வழிபடுகளத்தை ஒப்பனை செய்கின்றனர்

களிறு :—இதன் பெண்ணினம் பிடி எனப்படும். அது களிறு போலக் கொம்புடையதன்று. இக்களிறும் பிடியும் அருவிவீழும் மலைச்சாரற் காட்டில் காணப்படுகின்றன. அருவியின் தட்பத்தால் பிடியானை குளிர்மிகுந்து நீங்குகிறது; களிறுகள் வீழ்வதால் அவற்றின் மருப்புக்கள் நீர்ப்பெருக்கில் நீங்கி யோடுகின்றன; அவற்றிடையே முத்

துக்கள் உள்ளன; முருகன் ஊர்ந்துவரும் களிற்றை இந்நூல் வேழமென்ற சொல்லால் குறிக்கிறது. இதன் நெற்றி தோட்டியால் தாக்குண்டு வடுப்பெற்று விளங்குகிறது; அந்நெற்றியில் வரிகள் கிடந்து அழகு செய்கின்றன. அந்நெற்றிமேல் முகபடாம் அணிவர்; அதனைச் சூழ்ந்து பொன்னரிமாலை அணியப் பெற்றுளது. இம்மாலையும் முகபடாமும் நெற்றிமேல் கிடந்தசைகின்றன. மாலையில் உள்ளபூ பொன்னாற் செய்யப்பட்டமையால் அது வாடாமாலையெனப்படுகிறது. இருமருங்கிலும் மணிகட்டப்பெறும். வேழம் அசைந்து செல்லுங்கால் அம்மணிகள் மாறிமாறி யொலிக்கும். நடையில் ஓசையும் எளிதில் வளைந்து திரும்பும் மென்மையும் இல்லாமையால் இம்மணி இன்றியமையாததாயிற்று. விரைந்த நடையும் தன்னால் குறிக்கப்பட்ட பகையுயிரைக் கொன்றல்லது மீளாத கொள்கையும் இவ்வேழத்தின் தனிப்பண்பு. இதனால் இதன்வன்மை, "கூற்றத்தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பு" எனப்படுகிறது. படவே, இதனைச் செலுத்துவோர் கையில் தோட்டி இன்றியமையாமைபற்றி முருகன் கைகளின் இயல்பு கூறியவிடத்து "ஒருகை அங்குசம் கடாவ" என்றார்.

ஆகம் :—கழுத்திற்குக்கீழுள்ள மார்பகம் ஆகம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது; சூரரமகளிரின் ஆகம் நுண்ணிய பூண் அணிந்து விளங்குகிறது (32); இசைவாணர் ஆகத்தின்கண் மொட்டலர்ந்த பூக்களால் தொடுக்கப்பட்டமாலை சூழ்ந்து கிடக்கின்றது. (139).

ஆசினி :—அருவிவீழும் மலைப்பக்கத்தில் செழித்திருக்கும் பலாவகையுள் ஒன்று. இது பழுத்து முதிருங்கால் வெடித்து நிற்கும்; அருவி வீழுங்கால் இதன் பழம் முதிர்ந்து சுளைசுளையாகச் சிதர்ந்து நீர்ப்பெருக்கில் கலந்து வரும்.

ஆமா :—காட்டுப் பசுவகை; இதன் ஏறு வலிய கோடுகளையுடையது; காட்டில் கொடிய பகைவிலங்குகள் பல

வாதலின், அவற்றோடு பொருதற்கென அமைந்திருத்தலின், ஆமா ஏற்றின் கோடுகள் வலியுடைய வெனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. "கருங்கோட்டு ஆமா நல்லேறு" என்பது காண்க.

இறால் :—இறால் என்பது தேனடை; வானளாவ உயர்ந்த மலைப்பாறைகளில் தேனீக்களால் கட்டப்பெற்றிருக்கும் தேனடை இப்பாட்டில் இடம்பெறுகிறது; நெடிதுயர்ந்து நீனிறங்கொண்டு தோன்றும் நெடுவரையில் தேனிறால் தன்பொன்னிறத்தால் ஞாயிற்று மண்டிலம் போல் காட்சி யளிப்பது.

உளியம் :—இது கரடியைக் குறிப்பது. இதன் உடல் மயிர் மேலே கருமையும் தோலடியில் வெண்மையும் கொண்டு உள்ளே அடியில் வெளுத்து மேலே கருத்துத் தோன்றும் பனைச்செறும்பை ஒத்திருக்கும். கரடியின் அடி உள்வளைந்து காணப்படும்.

முடிப்புரை :—இறுதியாக ஒன்று கூறி இச்சொற்பொழிவை முடிக்கின்றோம்: பரங்குன்றில் உறைதலும், அலைவாயிற்சேறலும், ஆவிநன்குடியில் அசைதலும், ஏரகத்து உறைதலும் குன்றுதோறும் விளையாடலும் முருகன் செய்யும் செயல்வகையென இம்முருகாற்றுப்படை மொழிகின்றது. உறைதற்கு இரண்டிடமும் பிற செயல்கட்கு முறையே ஒவ்வோரிடமும் கூறப்படுகின்றன. அசைதல் என்பதற்கு உரைகாரர் இருத்தல் என்றே உரை கூறுகின்றார். எனினும், முருகாற்றுப்படை கூறுவதையே கொண்டால் உறையுமிடம் பரங்குன்றும் ஏரகமும் என்ற இரண்டுமேயாம். உறையுமிடத்து, பரங்குன்றில் அமர்ந்துறைவன் என்றும் ஏரகத்தில் பெரிதுவந்து உறைவன் என்றும் நக்கீரர் சிறப்பித்துக் கூறுவது குறிக்கத்தக்கது. ஏரகத்தில் உவந்து உறைவதுபோலவே பரங்குன்றில் அமர்ந்துறைவன் என்பதனால் ஏரகத்தில் அவன் உவத்தற்கேற்ப இருபிறப்பாளர் வழிபாடு செய்யக் காண்பதுபோலும் வழிபாடொன்று பரங்குன்றிலும் நிகழ்வது பெறப்படும்.

ஆனால் பரங்குன்றில் அகன் வயலில் மலர்கள் மலர்தலையும் வண்டினம் தேனுண்டு கிடந்து சென்று சுனைமலரைச் சூழ்ந்து ஒலித்தலையும் காண்கின்றோம். வண்டின் நிகழ்ச்சியில் வழிபாடொன்று உள்ளுறுத்தப்படுவது இதனால் உணரப்படுகிறது. அவ்வழிபாடு யாது? தாமரையைச் செல்வர் மனையாகவும், தாமரையில் துஞ்சிய வண்டினைச் செல்வராகவும், வைகறையில் நெய்தலை யூதுவது செல்வர் வைகறையில் எழுந்து நீராடிச் செல்வதாகவும், அவ்வண்டினம் சுனைமலரை யடைந்து ஒலிப்பதைச் செல்வர் பரங்குன்றடைந்து முருகனை வழிபடுவதாகவும் கொண்டால், மதுரைமாநகரிடத்து வாழும் செல்வப் பெருமக்கள் நாட்காலையில் எழுந்து நீராடிப் பரங்குன்றம் சென்று முருகப் பெருமானை வழிபடக் கண்டு அவன் அங்கே அமர்ந்து உறைகின்றான் என்பது புலனாகிறது. ஆகவே, ஏரகத்தில் முத்தீச்செல்வர் வழிபாடும் பரங்குன்றில் மதுரைச் செல்வர் வழிபாடும் நிகழ்வது காணலாம்.

மேலும் முருகனை, தேவரும், முனிவரும் பதினெண் கணங்களும், ஐவகை வசுக்களும் மக்களுட் செல்வரும் இருபிறப்பாளரும் குறவரும் வழிபடுவதும், மகளிருள் சூர மகளிர் முதல் குறவர் மகளிர் ஈறாகப் பலரும் வழிபடுவதும், உயர்ந்தோர்க்குப் பரங்குன்றம் முதலிய இடங்களில் எழுந்தருளி அவர் செய்யும் வழிபாட்டையேற்று உவந்தருளும் முருகன், குறவர் வெறியயர்களத்தும் குறமகளிர் குரவைக் கூத்தாடுமிடத்தும் எழுந்தருளி அவர் மகிழக் கலந்து தலைக்கை தந்து விளையாடுவதும் காணும் நமக்கு முருகப்பெருமான் எளியார்க்கெளியனாய் எழுந்தருளி இன்பம் அளிக்கும் இனிய பெருமான் என்பது தோன்றி ஊக்கம் தருகிறது.

இவ்வாறு அறிவுக்கு இன்பமும் வழிபாட்டில் ஊக்கமும் பயக்கும் காட்சிகள் பலவற்றை இம் முருகாற்றுப் படை நமக்குக் காட்டி. உலகியல் வாழ்வின் புன்மையையும் சொல்லோவியம் செய்து மெய்யுணர்வுப் பேற்றின்கண் நம்மை ஈடுபடுத்தி நிற்கிறது. புறக்காட்சிகளால் நம் உள்

ளத்தைக் கவர்ந்து அகக்காட்சிகளால் முருகனுடைய திருவருட் காட்சிகளைக்கண்டு இன்புறுவித்து அவற்றின் வாயிலாக நம்மை முருகன் திருவடிக்கண் ஆற்றுப்படுத்தும் பெருமைவாய்ந்த முருகாற்றுப்படையின் நலம் ஆயுந்தோறும் இன்பந்தரும் இயல்பிற்றென்பது தெளிவாம்.

உ. பொருநராற்றுப்படை

[வித்துவான், வி. சிவக்கொழுந்து, பெரியகுளம்]

மாநாட்டுத் தலைவரவர்களே! தமிழ் விருந்துண்ண வந்த தக்கார்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் என் வணக்கம். தென்னாட்டில் நீண்டகாலமாகத் தமிழ்ப்பணியைத் திறமையுடன் நடத்திவருகின்ற கழகத்தார் 'பத்துப்பாட்டு மாநாட்'டிற் கலந்து தொண்டாற்ற வேண்டுமென்று இட்ட கட்டளையை ஏற்று உங்கள் முன்வந்து நிற்கின்றேன். பேசுவனவற்றில் பிழையுளவேல் பொறுத்தருள்க.

ஒருநாட்டு மக்களின் சிறந்த கலை, நாகரிக மேம்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுவன எவை? அம்மக்கள் பேசும் மொழியில் அமைந்த இலக்கியங்களே யன்றோ! தமிழில் பண்டுதொட்டே திருந்திய கருத்துடைய சான்றோர்களால் வரையப்பெற்ற இலக்கியங்கள் கடல்போற் பரந்துகிடக்கின்றன. பிறமொழிகளில் சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே நமது அருமைச் செந்தமிழ்மொழியில் பண்பட்ட நூல்கள் பல தோன்றியுள்ளமை தமிழராகிய நமக்குப் பெருமிதந் தருவதாகும். இப்பெருமை இக்காலத்துப் பேச்சுவழக்கிலுள்ள பிறமொழிகளுக்கு இல்லையெனலாம். உலகமெங்கணும் பரவியிருக்கும் ஆங்கில மொழியிற்கூட கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் முதன்முதலில் இலக்கியம் தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது

கடல்கோட்பட்டு மறைந்துபோன தலை, இடைச் சங்கநூல்கள்போக எஞ்சியவற்றை நாம் கடைச்சங்கநூல்கள் என வழங்குகின்றோம். கடைச்சங்கநூல்கள் **பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு** எனத் தொகுத்தும் வகுத்தும் நம்முன்னோர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றுள்ளன. இவ்வொழுங்கை நோக்குவோர்க்குத் தமிழர் தங்கள் நூல்களை அழியாச் செல்வமாகக் கருதிப்போற்றிப் புரந்து வந்தமை நன்குபுலப்படும். இன்றைய தமிழ்இலக்கிய வானிலே ஈடும் எடுப்புமின்றி ஒளிவீசித்

திகழ்வன அச்சங்க நூல்களேயாகும். தமிழ்முன்னோர்களது தூயவாழ்வின் விரிவுரைகளாக அவை விளங்குகின்றன. மன்பதையின் நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய நாகரிகமான கருத்துக்கள் அவற்றில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்விலக்கியக் கருவூலங்களைத் திறந்து பயன்படுத்த இதுபோன்று இன்னும்பல மாநாடுகளைத் தமிழர்கள் நடத்த முற்படுதல்வேண்டும்.

பத்துப்பாட்டு :—மேற்சொன்ன சங்கநூற் றொகுப்பிலே முதன்மைபெற்றுத் திகழ்வது '**பத்துப்பாட்டு**' என்னும் தொகுப்பாகும். பத்துப் பாடல்கள் இன்னவென்பதைப் பின்வரும்பாடல் சுருக்கமாக உணர்த்துகின்றது:—

"முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து."

சங்கநூல் வரிசையிலே பத்துப்பாட்டு முதன்மைபெற்றுத் திகழ்வதும் "**சான்றோர் உரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல் ஒரு பது பாட்டு**" என்று உரைச்சிறப்புப்பாயிரம் கூறுவதும் இப்பத்துப்பாட்டின் பெருமையை நன்கு உணர்த்துவனவாம். பத்துப்பாட்டுள் ஒவ்வொருபாட்டும் நீண்ட அகவற்பாவாக அமைந்துளது. அவற்றின் இடையிடையே வஞ்சிப்பாவடிகளும் விரவிவந்துள்ளன. பத்துப்பாட்டு நூல் நூறடிச்சிறுமையும் ஆயிரம்அடிப் பெருமையும் கொண்டு விளங்குவதெனப் பாட்டியல் கூறுகின்றது.

இந்நூல் உரையாசிரியர் தொல்காப்பியம் என்னும் பேரிலக்கணத்திற்கும் கலித்தொகை முதலான சங்கநூல்கள் சிலவற்றிற்கும் உரைகண்ட நுண்ணறிவாளரான உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியராவர். நூலின் பலவிடங்களில் இவர்கொண்டுகூட்டிப் பொருள்கூறும் வகை வியத்தற் குரியதாயிருக்கின்றது. இவரது மாட்டேற்றுமுறை நூல்செய்த ஆசிரியர் கருத்துக்குப் பொருந்துமாவென்பதை அறிஞர் ஆராய்ந்து காண்டல்

வேண்டும். அவ்வாராய்ச்சியில் புகுவோர்க்கும் இவரது உரையே உதவியாக நிற்கும் என்பது உண்மை.

ஆற்றுப்படை:—கொடையாளி ஒருவனிடம் திரண்ட செல்வத்தைப் பரிசாகப்பெற்று மகிழ்வுடன் திரும்பும் புலவர், பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலியோர் தம்மை வழியில் எதிர்ப்பட்ட இரவலர்க்குத் தமது வறுமைநீக்கிய வள்ளலின் பெருமையை எடுத்துக்கூறி அவ்வள்ளியோனிடம் சென்று தாம் பெற்றதுபோலப் பெருஞ்செல்வம் பெறுமாறு அவரையும் வழிப்படுத்துதல், ஆற்றுப்படை என்னும் நூலாகும். (ஆறு - வழி; படை - படுத்துதல்) பத்துப்பாட்டில் முதல் நான்கும், இறுதியான மலைபடுகடாம் என்னும் கூத்தராற்றுப்படையும், ஆக ஐந்துபாடல்கள் ஆற்றுப்படை நூல்களாக அமைந்துள்ளன. இங்ஙனம் பத்தில் ஒருபகுதிப் பாடல்கள் ஆற்றுப்படையாக இருப்பதுகொண்டு இத்துறையான பாடல்களின் பெருவழக்கு உணரப்படும். "யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்னும் தமிழ்ப்பெருமக்களது சீரிய கொள்கை இவ்வாற்றுப்படைநூல்களால் அறியப்படுகின்றது.

பொருநராற்றுப்படை:—பொருநராற்றுப்படை என்பது பத்துப்பாட்டில் இரண்டாவது பாடலாக உள்ளது; பரிசில் பெறக் கருதிய ஒரு பொருநனைப் பரிசில்பெற்றானொருவன் கரிகாற் பெருவளத்தானிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அமைந்தது; கரிகாற் பெருவளத்தானை முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடியது. இதனை,

> 3—"வேறுபுல முன்னிய விரகறி பொருந
>
> . . .
>
> 61—"வாடுபசி யுழந்தநின் னிரும்பே ரொக்கலொடு
> நீடுபசி யொராஅல் வேண்டின் நீடின்று
> எழுமதி; வாழி; ஏழின் கிழவ !
>
> . . .
>
> 128—"என்னறி யளவையின் வேண்டுவ முகந்துகொண்
> டின்மை தீர வந்தனன்.........
>
> . . .

148—"கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்
தாள்நிழல் மருங்கின் அணுகுபு குறுகித்
தொழுதுமுன் நிற்குவி ராயின்.........

*   *   *

170—"நன்பல் லூர நாட்டொடு நன்பல்

*   *   *

172—"வெருவரு செலவின் வெகுளி வேழம்
தரவிடைத் தங்கலோ விலன்........."

என்ற இந்நூலடிகளால் உணரலாம். ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் எனப்பட்ட பொருநர்களில் இப்பொருநன் போர்க்களம் பாடுவோனாவன்.

146—"இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத் தவிய
வெண்ணிற் றாக்கிய வெருவரு நோன்றாள்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்."

என இவ்வாற்றுப்படையுள் வளவன் போர் நிகழ்ச்சி வருதல் காண்க. இப்பொருநராற்றுப்படைப் பாடல் கொண்ட கரிகாற்சோழனே பத்துப் பாட்டுள் மற்றொன்றான **பட்டினப்பாலைப்** பாடலையும் கொண்டிருக்கின்றான். அதனை இவன்மீது பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவராவர். நிற்க, வளவனது கொடைச் சிறப்பு, வீரம், நாட்டுவளம், காவிரிப்பயன் இவற்றைக் கூறுகின்ற இப்பொருநராற்றுப்படைப் பாடல் 248 அடிகளைக்கொண்டு விளங்குகின்றது.

உட்பொருள் :—வறுமையால் வாடிய பொருநன் ஒருவன் தன் மனைவியான பாடினியுடன் சுற்றம் சூழப் பரிசில் வழங்கும் வள்ளலை நாடிக் காட்டு வழியே வருகின்றான். வழிவந்த வருத்தந்தீரப் பாடினி மரத்து நிழலில் தங்கிப் பாலை யாழை வாசிக்கின்றாள். சோழமன்னன் கரிகாலனைப் பாடிப் பரிசுபெற்ற ஒருவன் அப்பொருநனைக் கண்டு தான் சோழனை அடைந்ததும், தன்னை அவன் தலையளி செய்ததும், பரிசுகள் பல வரிசைப்பட வழங்கியதும் ஆகிய செய்திகளை விரித்துக் கூறுகின்றான். கூறி அப்பொருநனையும் சோழனிடம் செல்லுமாறும், சென்றால்

இன்னின்ன பரிசுகளைப் பெறுவாய் என்றும் உரைக்கின்றான். கரிகாலனது போர்த்திறமையையும் கொடைச் சிறப்பையும் எடுத்து இயம்புகின்றான். சோழநாட்டு வளமும் காவிரிப்பயனும் அவனால் நன்கு நவிலப்படுகின்றன.

இனி, இவ்வாற்றுப்படையில் வரும் செய்திகளை நூலில் உள்ளபடி தனித்தனியே காண்போம் :

யாழ்: (4—22) பாடினி கையிலுள்ளது பாலையாழாகும். அது மானின் குளம்பு அழுத்திய இடம்போல இருபுறமும் தாழ்ந்து நடுவுயர்ந்த பத்தல் என்னும் உறுப்பினையுடையது; சுடர்நிறம் வாய்ந்ததும் வயிற்றின் மயிரொழுங்குபோல் இருபுறமும் சேர்த்துக் கட்டப்பெற்றதுமாகிய விரித்துப் போர்த்திய தோற்போர்வையினையுடையது; ஆணிகள் முடுக்குதற்கமைந்த நண்டின் கண் போன்ற துளைகளையுடையது. இத்தகைய யாழின் கரிய தண்டு தலையெடுத்த பாம்பினைப் போன்றிருக்கின்றது. அத்தண்டில் அமைந்த வார்க்கட்டு கையில் இட்ட தொடி என்னும் ஆபரணம்போல் இருக்கின்றது. ஒன்றுக்கொன்று நெருக்கமாக நரம்புகள் இழுத்துக் கட்டப்பெற்றுள்ளன. மேலும் அந்த யாழ்,

19—"மணங்கமழ் மாதரை மண்ணி யன்ன
அணங்குமெய்ந் நின்ற அமைவரு காட்சி
ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை."

என்று கூறப்படுவதால், மணமான பெண்ணை ஒப்பனை செய்தாற் போன்ற அழகுடையதென்றும், யாழிற்குரிய தெய்வம் தன்னிடத்தே நின்ற இலக்கணம் அமைந்ததென்றும், வழியிற் செல்வோரைத் துன்புறுத்தும் கள்வரும் தன் ஓசை கேட்பின் கைப்படையைப் போட்டுத் தம கொடுஞ் செயலையும் மறக்கச் செய்வது என்றும் அறிகிறோம். இச்சிறப்புக்கள் அமைந்த யாழை "வாரியும் வடித்தும் உந்தியும் உறழ்ந்தும்," இசைத்தல் முறையாகும்.

பாடினி :—(25—47) பாடினி என்பவள் பரிசு கருதி வரும் பொருநனின் மனையாள். அவளும் அவனுடன் காட்டு வழியே வருகிறாள். அவள் மிக்க வனப்புடையாள். ஆற்றின் கருமணல்போன்ற கூந்தலினையும், வில்லையொத்த புருவங்களையும், குளிர்ந்த கண்களையும், இலவின் இதழ் போன்ற உதடுகளையும் உடையவள். அவள் பற்கள் முத்துக்களை வரிசையாக வைத்தது போன்றும், காதுகள் கத்தரிக்கோலின் குழைச்சுப் (பிடிகருவி) போன்றும் அமைந்துள்ளன; தோள்கள் மூங்கில்போல் திரண்டுள்ளன; விரல்கள் காந்தள்மலர் போன்று அழகியன; நகங்கள் கிளிமூக்குப் போன்று ஒளியுடையன; தனங்கள் நெருங்கி எழுச்சியும் திரட்சியும் பெற்றுள்ளன. மேலும், அவள் நீர்ச்சுழி போன்ற உந்தியுடையாள்; பெண் யானையின் துதிக்கை போன்று திரண்ட துடைகளையுடையாள்; ஓடி வருந்திய நாயின் நாக்கினைப் போலும் அடிகளையுடையாள்.

அவள் சாதிலிங்கத்தை உருக்கினாற்போன்ற செந்நிலத்தே நடந்து வருந்தினாள். சுக்கான்கற்கள்பட்டு அவள் அடிகள் கொப்புளங் கொண்டன. உச்சிக்காலத்தே நடத்தலை விட்டு, யானைகள் உலாவும் காட்டில், இலைகள் உதிர்ந்த மரத்தின் அடியில், வலைவிரித்தாற்போன்ற நிழலில் தங்கி இளைப்பாறினாள். பின்னர்க் காடுறை தெய்வம் மகிழத் தன் கையிலுள்ள பாலையாழை மீட்டி இனிய பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினாள்.

பரிசில் பெற்றவன் கூறும் **செய்தி**:—பொருநனே! யாழையுடைய கூத்தர்க்குத் தலைவனே! மற்றவர் புகழை அரசவைகளிற் பரப்ப வல்லவனே! கேட்பாயாக: (64—129) யானும் பழுத்த மரத்தை நாடிச் செல்லும் பறவை போலப் பரிசு தருபவர்களை நாடிச் சென்றேன். ஒருநாள் கரிகாலன் அரண்மனை வாயிலை அடைந்தேன். அவ்வாயில் அரசனை விரும்பி வந்தவர்களைத் தடுப்பாரற்றது. காவலனுக்குங் கூறாது அதனுட் புகுந்தேன். மகிழ்ச்சியால் என் இளைப்புத் தீர்ந்தது. என் கையிலிருந்த தழும்புபட்ட

உடுக்கையைத் தட்டி அவ்விசைக் கேற்பப் பாடத் தொடங்கினேன். வெள்ளி முளைத்த நேரம்; நன்றாகப் பொழுது புலரவில்லை. அரசன் கரிகாலன் புறப்பட்டு வந்து நெடுநாட் பழகிய நண்பனைப்போல என்னிடம் உறவுகொண்டு உபசாரங்களைக் கூறினான்; தனக்கு அருகிலே என்னை இருத்திக்கொண்டான்; தன் கண்ணாற் பருகுவதுபோல் என்னைப் பார்த்தான். அவனது மொழிகள் யான் யாசிக்குந் தொழிலையே எப்போதும் விரும்பும்படி அவ்வளவு இனிமையாக இருந்தன. அவனது பார்வை என் என்பையும் மெழுகுபோல் இளகச்செய்து குளிர்ச்சியை உண்டுபண்ணியது.

என் இடுப்பிலுள்ள கந்தை, வேர்வையாலே நனைந்திருந்தது; ஈரும் பேனும் கூடியிருந்து அரசாட்சி செய்தது; தையல்கள் பல பொருந்தியது. அதனை அவன் போக்கினான்; வேறு ஆடை நல்கினான். அவ்வாடை, இழை போனவழி அறிய முடியாதபடி அத்துணை மெல்லியது; பூத்தொழில் பொருந்தியது; பாம்புச் சட்டை போன்றது.

79—"ஈரும் பேனும் இருந்திறை கூடி
வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த
துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி
நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து
அரவுரி யன்ன அறுவை நல்கி."

நிற்க, அணியணிந்து பாட்டாலும் கூத்தாலும் அரசனை மகிழ்விக்கும் மகளிர் சிலர் வந்தனர்; பொற்கிண்ணத்தில் கள்ளை வார்த்துவார்த்துத் தந்தனர். யான் வழிநடை வருத்தந்தீர நிறையவுண்டேன். பின்னர் மாலைக்காலம் வந்தது. மன்னன் கோயிலின் ஒருபுறம் தங்கித் துயின்று எழுந்தேன். வேந்தனைக் காண்பதற்கு முன்னாள் என்பால் இருந்த சொல்ல முடியாத வறுமையையும் இப்போதிருக்கின்ற மகிழ்ச்சியையும் கண்டு கனவோ என்று மயங்கித் தெளிந்தேன். பல மணப்பொருள்களை மெய் முழுதும் பூசியிருந்த என்னைக் கண்டோர் இவன் நேற்று வந்தவனல்லன் என்று மருளும்படி

என்னை வண்டுகள் சூழ்ந்தன. என்னுடன் வந்த சுற்றம் மகிழ்ச்சியுற்றது.

அறுகம் புல்லால் திரித்த பழுதையையுண்ட செம்மறிக் கடாவின் வேகவைத்த தொடையின் தசையை யாங்கள் தின்றோம்; இருப்புக் கம்பியிற் கோத்து நெருப்பில் வாட்டிய இறைச்சியையும் உண்டோம். இங்ஙனம் வேகவைத்ததும் சுடவைத்ததுமாகிய புலாலைத் தின்று வெறுத்த பின், பலவகையான பண்ணியாரங்களையும் எங்களுக்கு அவன் அளித்தான். விறலியர், யாழினது ஒலிக்கும் மத்தளத்தினது ஓசைக்கும் பொருந்தப் பாடி ஆடினர். கள்ளுண்டலில் பல நாள் போக்கினோம். ஒருநாள் அரசன் சோறு உண்ணவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டான். முல்லை அரும்பு போன்ற முறியாத அரிசியாலமைந்த சோற்றை, பொரிக்கறியுடன் கழுத்தில் வந்து நிரம்புமாறு உண்டோம். இங்ஙனமெல்லாம் இராப்பகலாய்ப் புலால் தின்று எமது பற்கள் புன்செய் நிலத்தையுழுத கலப்பையின் கொழுப்போல முனைமழுங்கிவிட்டன. இளைப்பாறவும் இடமின்றித் தின்றமையால் உணவில் வெறுப்புண்டாயிற்று. ஊர் திரும்ப எண்ணினோம். ஒருநாள் அரசனை நோக்கிச் "செல்வ! எம் ஊருக்குச் செல்வேம்," என்று மெதுவாகத் தெரிவித்தேன். உடனே வளவன் கோபித்தான் போல யாங்கள் வருந்துமாறு பார்த்து, "எம்மை விட்டுப் போகின்றீரோ," என்றான். பின்னர் இணங்கிக் களிறுகளையும் பிடிகளையும் கன்றுகளுடன் தந்தான்; இன்னும் பல ஊர்திகள், ஆடைகள், அணிகலன்களையும் மேலும் மேலும் அளித்தான். யானும் அளவுடன் வேண்டியவற்றை வாரிக்கொண்டேன்; இனி வறுமை எக்காலமும் இல்லை என்னுமாறு வந்தேன்.

பரிசுபெறுவோன் செய்தி:—(பெற்றவன் சொல்கிறான்.)

நீ வேறொரு வழியிற் செல்லாது இவ்வழியில் வந்ததும் என்னைக் கண்டதும் உனது நல்வினைப் பயனேயாகும். உன் வறுமை உன்னைவிட்டு நீங்குதலை நீ விரும்புவை

யாயின் உடனே சுற்றத்துடன் புறப்படுக. (148—177) கரிகால் வளவனைச் சேர்ந்து உம் வறுமை தோன்ற அவன் முன்னே நிற்க. நிற்பின், அவன் கன்றையீன்ற பசுப் போல உம்மை நோக்குவன்; அழுக்குப் பொருந்திக் கொட்டைப் பாசியின் வேர்போல் தையலோடு விளங்கும் நும் ஆடையை நீக்கித் தூய்மையானதும் கரையிலே குஞ்சங்களையுடையதும் பட்டினாலாயதுமான உடைகளைத் தருவன்; அம்மட்டோ, இனிய பூமணம் வீசுவதும் போதுமென்று கையமைத்தற்குக் காரணமான கடுப்புடையதுமாகிய மதுவைப் பொற்கலத்திலே வார்த்து நாடோறும் அளிப்பன்; நின் மனைவியாகிய பாடினி கரிய குழலிலே சூடப் பொற்றாமரைமலரை நல்குவன்; மார்பிலே அணியப் பொன்னரி மாலையையும் வெண்முத்தாரத்தையும் வழங்குவன்; நான்கு வெண்புரவிகள் பூட்டிய பெரிய தேரிலே உம்மை யேற்றி ஏழடி பின்னே வந்து உங்களை வழிவிடுவன். இங்ஙனம் பாணர்க்குக் கொடுக்கும் முறையிற் கொடுத்த பின்னர், நல்ல பல ஊர்களையும் யானைகளையும் நீங்கள் பிறர்க்கும் அளித்துச் செல்லுமாறு உங்களுக்கு அவன் கொடுப்பான்.

கரிகால் வளவன் :—(130—148) கரிகாலன் சோழ நாட்டு முடிமன்னன்; இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வன்; செங்கோலன்; தண்ணளியன்; பகைவரிடத்து முருகனது சீற்றம் போலும் சீற்றமுடையவன். இவன் பிறக்க வேண்டிய காலத்தே பிறவாமல் நல்ல முகூர்த்தம் வருமளவும் தாயின் வயிற்றிலேயேயிருந்து பின்னர்ப் பிறந்து அதனாலே அரசவுரிமை யடைந்தவனென்பர்.

> **130—" உருவப் பஃறேர் இளையோன் சிறுவன்**
> **முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குரிசில்**
> **தாய்வயிற் றிருந்து தாயம் எய்தி. "**

என்று சொல்லப்படுவன காண்க. இவன் இளமைப் பருவத்திலேயே இயமன்போல வலிமையிற் சிறந்து விளங்கினான். பால் குடிக்கும் பருவத்திலேயே, முதல் இரை வேட்டைக்குச் சென்ற சிங்கக்குட்டி, ஆண்யானை

யைப் பொருது வீழ்த்தினாற்போல, வெண்ணில் என்ற இடத்தில் சேர பாண்டியராகிய இரு பெரு வேந்தரையும் ஒருகளத்தே பொருது வீழ்த்தினான். ஒருசமயம் தம்முள் மாறுபட்ட இருவர், தமக்கு முறை வேண்டி இவ்வரசர் பெருமானது அவையிற் புகுந்தனர்; இவனது இளமை கண்டு, தம் மாறுபாட்டைத் தீர்க்க இவ்விளையோன் வல்லவனோவென ஐயுற்றனர். கரிகாலன் அவரது ஐயத்தைக் குறிப்பால் உணர்ந்து நரை முடித்து முதுமைக் கோலத்துடன் வந்து முறை வழங்கினான். இச்செய்தி இந்நூலுள் :

> **186..............................'' முதியோர்**
> **அவைபுகு பொழுதிற்றம் பகைமுரண் செலவும்.''**

என்ற தொடரால் கூறப்படுகின்றது. இவ்வரலாற்றை,

> **'' உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற**
> **நரைமுது மக்கள் உவப்ப—நரை முடித்துச்**
> **சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை**
> **கல்லாமற் பாகம் படும்.''**

என்னும் பழமொழிப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

சோழநாடு :—(178—226) நிறைந்த வளமுடையது சோழநாடு. ஒருமாநிலத்திற்கு ஒன்றாக மேடுகளெங்கும் நெற்கூடுகள் திகழ்வதை ஆங்குக் காணலாம். உழவர்கள் தென்னைமரச் சோலையில் குடியிருப்பர். உழத்தியர் கடற்கரை மணலில் வண்டல் (மணல் விளையாட்டு) விளையாடுவர். மருதநிலக் காக்கைகள் குருதி பெய்த சோற்றைக் குறைவிலாது உண்டு, பசித்தபோது தின்பதற்கென நொச்சியின் நிழலில் நெய்தல்நில ஆமைக்குட்டிகளை மறைத்து வைக்கும். பாகற் பழமும் பலாமரச் சுளையும் தின்ற மயிற்பெடைகள் காஞ்சி மரத்திலும் மருத மரத்திலும் இருந்து ஆரவாரிக்கும். ஆண்மயில்கள் வண்டுகளின் ஓசை கேட்டு மருதநிலத்தைவிட்டு நெய்தல் நிலத்து நிலா மணலிலே சென்று தோகை விரித்து ஆடும். மருதநிலத்தே அடும்பும் பகன்றையும் புன்கும் ஞாழலும் ஏனைய மரங்களும் திரண்டு வளர்ந்திருக்கும். அவ்விடத்து வாழ்வார் கரும்பையும் நெல்லையும் அறுக்கின்ற களமருடைய

ஓசையை வெறுத்தால் முல்லை நிலத்தே சென்று விரும்பியுறைவர். முல்லை நிலத்தே தளவும் தோன்றியும் முல்லையும் கொன்றையும் காயாவும் செழித்து மலர்ந்திருக்கும். அங்கு வசிப்பவர் அவ்விடத்தை வெறுப்பின் மருத நிலத்தே சென்று அதனைப் புகழ்ந்து அங்கே தங்குவர். நெய்தல் நிலத்தே கடல் மீனைத் தின்று, புன்னைக் கிளையில் தங்கிய நாரைகள் அலையோசையை வெறுத்து மருத நிலத்துப் பனையில் சென்று தங்கும். நெய்தல் நில ஊர்களான பாக்கங்களில் தெங்கும் வாழையும் காந்தளும் சுரபுன்னையும் பேராந்தைகளும் உள்ளன. அங்கு வாழும் பரதவர் அவ்வாழ்வை வெறுத்துக் குறிஞ்சி நிலத்தே சென்று தங்குவர். கானவர் மருதம் பாடுவர். பரதவர் குறிஞ்சி பாடுவர். தேனும் கிழங்கும் விற்பவர் மீனின் நெய்யும் கள்ளும் பண்டமாற்றாகப் பெறுவர். கரும்பும் அவலும் கொடுத்தவர் மான் தசையும் கள்ளும் கொண்டு போவர். குறிஞ்சிக் குறவர் நெய்தற் பூக்களைச் சூடுவர். காட்டுக் கோழிகள் நெல்லைக் கவர்ந்து தின்னும். மருதக் கோழிகள் தினைக்கதிரைக் கவரும். மலைக்குரங்கு கழியிலே மூழ்கும். கழியிடத்து நாரைகள் மலையிலே தங்கும்.

இவ்வகையில் நால்வகை நிலங்களும் அடுத்தடுத்து அச்சோழவளநாட்டிலே நெருங்கிவளப்பமாயிருக்கின்றன.

காவிரி.—(232—248) பகலவன் வெம்மையால் கஞ்சங்குல்லை தீய்ந்தன; மரக்கிளைகள கரிந்தன: மலையிடத்து அருவிகள் இல்லையாயின; மேகம் கடல் நீரை முகந்து பெய்யவில்லை; இங்ஙனம் வறண்ட காலத்தும் காவிரி பெருக்கெடுத்து வருகின்றது; நறைக்கொடி, நரந்தப்புல், அகில், சந்தனம் இவற்றைத் துறைகள்தோறும் தள்ளிக் கொண்டு செல்கின்றது; நுரையைச் சுமந்து போகின்றது; ஆரவாரத்துடன் குளத்திலும் கோட்டத்திலும் புகுகின்றது. பெண்கள் அவ்விடங்களில் குடைந்து நீர் விளையாடுகின்றனர். அக்காவிரி தனது நீரைப் பாய்ச்சுதலாலே ஒருவேலி நிலத்தில் ஆயிரக்கலமாகச் சோழ

நாட்டிலே நெல் விளைகின்றது. இது காவிரியின் சிறப்பாகும்.

232—"மன்னர் நடுங்கத் தோன்றிப் பன்மாண்
எல்லை தருநன் பல்கதிர் பரப்பிக்
குல்லை கரியவும் கோடெரி நைப்பவும்
அருவி மாமலை நிழத்தவும் மற்றக்
கருவி வானம் கடற்கோள் மறப்பவும்
பெருவறனாகிய பண்பில் காலையும்
நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்
துறைதுறை தோறும் பொறையுயிர்த் தொழுகி
நுரைத்தலைக் குரைப்புனல் வரைப்பகம் புகுந்தொறும்
புனலாடு மகளிர் கதுமெனக் குடையக்
கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் லரிந்து
சூடுகோ டாகப் பிறக்கி நாடொறும்
குன்றெனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையின் இடங்கெடக் கிடக்கும்
சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கும் நாடுகிழ வோனே."

உவமை :—உவமை என்பது ஒரு பொருளுக்கு மற்றொரு பொருளை ஒப்புமை கூறுதலாகும். பொருளை விளங்க வைத்தற்குப் புலவர்கள் உவமையைக் கையாளுகின்றார்கள். புலவர்களது விரிந்த புலமைத் திறத்தை அளப்பதற்கு உவமை சிறந்த கருவியாகும். உவமையணி புலவர்கள் செய்யுட்களை அழகுபடுத்திப் படிப்போர் உள்ளத்தைக் கவர்கின்றது. தொல்காப்பியத்தில் உவமவியல் எனத் தனியே ஓரியல் கூறப்படுகின்றது காண்க. தம் செய்யுட்களில் தாம் எடுத்தாண்ட உவமையாலேயே சில சங்கப் புலவர்களின் பெயர் வழங்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

முடத்தாமக் கண்ணியார் இப்பொருநராற்றுப் படையில் அழகிய உவமைகள் பலவற்றைக் கூறுகின்றார். அவற்றிற் சில வருமாறு: யாழின் பத்தல் என்னும் உறுப்பு இரண்டருகுந் தாழ்ந்து நடு உயர்ந்து உள்ளது. அதற்கு மானின் குளம்பு அழுத்திய இடம் உவமை. "குளம்பு வழியன்ன கவடுபடு பத்தல்"(4). யாழின்

கரியதண்டு பாம்பு தலையெடுத்தாற் போன்று உளது. அதனைப் "பாம்பணந் தன்ன ஓங்கிரு மருப்பு,"(13) என்கின்றார். யாழ்த்தலையும் அதிலமைந்த ஆணியும் வளையிடத்துள்ள நண்டின் கண்போன்று உள்ளன. "அளை வாழ் அலவன் கண்கண்டன்ன, துளைவாய் தூர்ந்த துரப் பமை ஆணி," (9—10) என்கின்றார். யாழைத் தோல் இட்டுப் போர்த்தியிருக்கிறார்கள்; அது விளக்கு அழல் போன்ற சிவந்த நிறமுடையது; இரண்டு பக்கமும் கூட்டித் தைக்கப் பெற்றது; தைக்கப்பட்டு விளங்கும் அத்தோற்றம் எப்படியிருக்கிறது? நன்றாக அறியப்படாத இளைய சூலினையுடைய சிவந்த நிறத்தாள் ஒருத்தியின் அழகிய வயிற்றிலே நட்பமாக மயிரொழுங்கு காணப்படு வதுபோல் இருக்கின்றதாம். அதனை "எய்யா இளஞ்சூல் செய்யோள் அவ்வயிற்று, ஐதுமயிர் ஒழுகிய தோற்றம் போல," (6—7) என்ற தொடரால் உணர்கிறோம்.

இன்னும் பாடினியின் காதுக்குக் கத்தரிக்கோலின் பிடிக்குமிடத்தையும், நகங்களுக்குக் கிளி மூக்கையும், மென்மையான அடிகளுக்கு வருந்திய நாயின் நாக்கையும் உவமை கூறியிருப்பது படிப்போர்க்கின்பம் பயப்பதாம். பொருநன் சோழனது விருந்தினனாக இருந்து இராப் பகலாக ஊன் தின்று அவன் பற்கள் மழுங்கலுற்றன வாம். எப்படி? புன்செய் நிலத்தை உழுத கலப்பையின் கொழுவைப்போல.

117—"கொல்லை உழுகொழு ஏய்ப்பப் பல்லே
எல்லையும் இரவும் ஊன்தின்று மழுங்கி."

என்பது நகைச்சுவைபட அமைந்துளது.

இப்பாட்டால் அக்கால வழக்குகள் பலவும் மக்க ளியல்புகள் பலவும் அறியக் கிடக்கின்றன.

பொருநர் எனப்படுவார் பரிசு தருவோரை நாடிச் செல்வதோடு விழாக்கள் நடக்கும் பேரூர்கள் தோறும் சென்று விழாக் கண்டு மகிழ்வர் (1—3) என்று தெரிகின் றது. அரச மாளிகையில் அரசர்க்கு விருப்பமான விருந்தி

னர் பருகுமாறு மகளிரால் பொன்வள்ளத்தில் மது வார்த்துத் தரப்படும்; புலால் உணவும் பண்ணியாரங்களும் அதன்பின் அரிசிச் சோறும் அருந்துவதற்கென அளிக்கப் பெறும். விருந்தினர் பார்த்தும் கேட்டும் மகிழ, ஆடலும் பாடலும் மகளிரால் அங்கு நிகழ்த்தப் பெறும். விருந்தினரை அனுப்பும்போது ஏழடி பின் சென்று வழிவிடுதல் மரபு. பெண்கள் காதுகளில் கனமாக அசையும்படி காதணியணிவர். மக்கள் பட்டுடை உடுத்தினர். உடுத்திக் கொள்ளும் ஆடை பல பூத்தொழில் பொருந்தியதாக இருந்தது; கரையிலே குஞ்சங்களையுடையதாக இருந்தது.

முடிவுரை :—செந்தமிழ்ச் செல்வர்களே ! பண்டைத் தமிழரின் ஒழுகலாறுகளையும், மன்னரது ஆட்சி புலவரது மாட்சி இவற்றையும், அக்காலப் பழக்கவழக்கங்களையும் கூறுகின்றன சங்கநூல்கள் அவையே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழ்நாட்டு மக்களது உண்மை வரலாறுகளாகும். பற்றுள்ள மின்றியும் உள்ளதை மறைக்காமலும் கூறுகின்ற அந்நூல்களின் பெருமையை இக்காலத் தமிழர் உணர்வதற்கு இம்மாநாடு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது.

இப்பத்துப்பாட்டு மாநாட்டில் பொருநராற்றுப்படையைப்பற்றிப் பேசுமாறு எனக்கு ஆணைதந்தும் என் உரையைக் கேட்டு ஆதரித்தும் ஊக்கம் நல்கிய உங்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் உரிமைப் படுத்துகின்றேன்.

"வாழிய செந்தமிழ் ! வாழ்கநற் றமிழர் !"

---

௩. சிறுபாணாற்றுப் படை

[வித்துவான், கா. மாயாண்டி பாரதி]

தமிழகத்தில் வழங்கும் செந்தமிழ்ப் பனுவல்களிலே, சிந்தைக்கும் செவிக்கும் இன்பம் பயக்கும் சீரிய கருத்துக்களைச் செப்பமுறவமைத்து, எப்பாலவரும் விரும்பும் அகவலோசையின் ஒழுகிச் சிறப்புற்றொளிர்வதும்; செக்கரொளி விரவிய வெள்ளிய வானிலே வேல் கொண்டெறியினும் விழித்திமையா வீரரின் கண்களை வெளவி, ஒரேரென மறையும் மின்னலோ என ஒளியைக் காலும் விண்மீன்களின் நாப்பண், தண்ணொளி பரப்பி விளங்காநின்ற வெண்மதிபோல, நிலவுலகெங்கணும் வாழும் பல்வேறு பிரிவினராய மக்கள் பயிலும் கலைகளெல்லாம், தொன்மையாலும் வன்மையாலும் நன்மையாலும் பிற்படுமாறு, தலைமைபெற்றுத் துளங்கா நிற்பது தமிழ்க்கலை ஒன்றே யெனத் தலைநிமிர்ந்து தருக்குற்றுத் துணிந்து கூறத் தலையாய் நின்றிலங்குவதும்; தாமின்புறுவது உலகின்புறக் கண்டு காமுறும் கவிஞர் பெருமக்கள் யாத்தளித்த, முத்தமிழானியன்ற கலைச் செல்வங்களாகிய இலக்கியம் இலக்கணம் பலவற்றினுக்கும், தன் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் தக்கவுரை வரைந்து தமிழகத்திற்கு வழங்கிய புலவர் பெருந்தகையாம், உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியரால் உரை வகுக்கப் பெற்றும், 'ஆன்றோர் புகழ்ந்த அறிவினிற் றெரிந்து சான்றோருரைத்த தண்டமிழ்த்தெரியல் ஒருபதுபாட்டும்' எனப் போற்றிப் புகழப்பெற்றதும்; ஏனை உரையாசிரியர் பல்லோராலும் மிகுதியும் எடுத்தாளப்பட்டுச் சிறப்புறச் செந்தமிழ் நாட்டார் படித்து இன்புற்று வருவதும்; பழந்தமிழர் வகுத்த அகம் புறம் எனும் பொருட் பாகுபாடும்; குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் திணைப் பாகுபாடும், இயல், இசை, நாடகம் எனும் கலைப்பாகுபாடும், ஒருங்கே செறிந்து வேற்றுமொழிச் சொல்லும் பொருளும் பெரிதும் விரவாது, செம்மாந்து செல்லும் தூய செந்தமிழ் நடை பயின்று பழகுந்

தொறும் பழகுந்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு மேம்படுதல்போல, பயில்தொறும் பயில்தொறும் பல்விதச் சுவையினைக் கருத்திற்குப் பெருவிருந்தாக நல்கிச் சாந்துணையுங் கற்க விழையும் அவாவினை உள்ளத்து எழச் செய்வதாய தமிழ்க்கருவூலமாக நின்று நிலவுவதும்; இந்நாளில் உலகினை உய்விப்பான் புகுந்து விஞ்ஞானக் கலையின் வீறுகொண்டு, 'ஏவரும் காணாச் செவ்வாய் மண்டிலத்தினை எய்திவிட்டோம்; புத்தேளிர் வாழும் புதன் மண்டிலம் புகுவேம்; அளக்கரின் ஆழத்தினை அளவிடுவேம்; அணுக்குண்டின் ஆற்றலைக் கணிப்பேம்' என்று, ஆசைக்கோர் அளவிலராய்க் கணக்கில் கருவிகளின் உதவிபெற்றுத் துருவித் துருவி ஆராய்கின்ற மேனாட்டுக் கலைவாணர்களும் கண்டு வியந்து வெள்குமாறு, கற்றோன்றி மண் தோன்றாக்காலத்தே பிறந்து, நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி, நானிலம் வென்ற தமிழன் கொண்டொழுகிவந்த பண்பாடுகளிலே, மக்கள் இனத்திற்கே மாண்பு தருவதாய், சாதிமத வேறுபாட்டை வேரறுப்பதாய், எந்நாட்டவரும் இந்நாள் வரவேற்கும் பொதுவுடைமை வழங்குவதாய், 'எல்லாரும் ஓர் குலம் எல்லாரும் ஓர் இனம்' என்பதை நன்கு உணர்ந்து, மக்கள் மக்களாக வாழவேண்டுமெனும் தூய கொள்கையைப் புகட்டுவதாய், அருவாய் நுண்ணிதாய் யாண்டும் யாவர்க்கும் இன்பம பயப்பதாய் உள்ள செல்வத்துப் பயனென வரையறுத்த ஈதற்றன்மையோடியைந்த விருந்தோம்பும் நெறியும், ஒப்புயாவற்ற வாழ்வில் பெறும் தனியுரிமையும், ஆய இருதலை சிறந்த பண்பாட்டினைப் பாடல் ஒவ்வொன்றின் கண்ணும் வலியுறுத்துவதோடன்றி, பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணையாவது அறமே என்பதை அறிந்து, இலனெனும் எவ்வமுரையாது, வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரையாது வழங்கிய வள்ளல்களின் அருட்கொடைச் சிறப்பினையும், கேட்டார் உள்ளமேயன்றி உயிரும் உணர்ச்சி பொங்கச் சித்திரித்துக் காட்டித் 'தமிழன் என்ற பெருமையோடு வாழ்க' என்பதையும் குறிப்பால் புலப்படுத்தித் தூயவாழ்வுபெறத் தூண்டி நிற்பதும் பாரோர் புகழும் பத்துப் பாட்டெனும் சங்கநூலே ஆம்.

இப்பெற்றி வாய்ந்த பத்துப்பாட்டின் இயல்பு என்னை யெனின், சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தும் அடிய வர் சிந்தையுள்ளும், உறைவான் உயர் கூடலில் ஒப்ப வீற்றிருந்து, ஒண்டீந்தமிழாராய்ந்த நல்லிசைப் புலவர் பெருமக்கள் எண்மரால் பாடியருளிய, தொடை மாண்ட பாக்கள் பத்தினையுடையதாதலின் பத்துப்பாட்டு எனும் பெயர்த்தாயிற்று இவற்றின் முறைவைப்பினை நோக்குழி, காலத்தின் ஏற்றத் தாழ்வு கருதியோ, பொருட் சிறப் பினைக் கருதியோ, அடிகளின் அளவு கருதியோ அமைக் கப்பட்டதாகக் கூறுதற்கில்லை. வேறு எக்கருத்துப்பற்றி முறைப்படுத்தினர் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் சான்றும் கிடைத்திலது. ஆனல், இன்று வழங்கிவரும் முறையினை,

> "முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
> பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
> கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சிப் பட்டினப்
> பாலை கடாத்தொடும் பத்து."

என்ற வெண்பாவால் அறியலாம். இவற்றைத் தொகுத் தார் சங்கப் புலவர்களே என்பது, இந்நூலின் இறுதிப் பாடலாயமைந்துள்ள மலைபடுகடாத்தில், 'தீயினன்ன வொண் செங்காந்தள்' என்பதன் உரையில், ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர், 'இவர் செய்த செய்யுளை நல்லிசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுட்களுடன் சங்கத்தார் கோவா மல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம், ஆனந்தக் குற்றமென்பதொரு குற்றம் இச்செய்யுட்கு உறுமையான் என்று உணர்க' எனக் குறித்தமையான் விளங்கும். ஈண்டு அவர் கூறும் காரணம் பொருந்துமா றில்லை யெனினும், சங்கத்தாரால் தொகுக்கப் பெற்றது என்பது ஒப்புக்கொள்ளுதற் குரியதாகும். இங்ஙனம் தொகுத்தவற்றைப் பின்னுளில் முறைப்படுத்தியவாறு, மூன்றுவதாக அமைந்து கிடப்பதே இவண் ஆய்வான்புக்க சிறுபாணாற்றுப்படை ஆகும்.

இச்சிறுபாணாற்றுப் படையை ஆய்வான் புக்க தென்னையோவெனின், முடியுடை வேந்தருள், சோழ

மன்னரில் சிறந்தார் மூவரது அவைக்களத்து வீற்றிருந்து தமிழ்ப் பணியாற்றிக் கவிஞர்கோனாய் விளங்கிச் சென்று செவியளக்கும் செம்மையவாயும் சிந்தையுள்ளே நின்று அளவில் இன்பம் நிறைப்பனவாயும் பல சிறந்த கவிகளை யாத்து விருதுகளைப் பெற்று, நரை முதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவின் உரை மூதாளராய் வாழ்ந்த வீரப்புலவராகிய ஒட்டக்கூத்தரால் இயற்றப்பெற்ற, தக்கோர் புகழும் தக்கயாகப் பரணி எனும் பெருநூலிற்கு ஆசிரியர் கருத்தறிந்து பேருரை வழங்கி இருமொழி வல்லுநராய உரையாசிரியர், தாம் மேற்கோளாக எடுத்தாண்ட எண்ணில் தமிழ் வடமொழி சமயம் முதலிய நூல்களுள்ளும் சிறப்பாகப் பழந்தமிழ் நூலாகிய பத்துப்பாட்டினுள்ளும், விழுமியதாக மதித்து விதந்து கூறியிருப்பது சிறுபாணாற்றுப்படை ஒன்றேயாதலின் என்க. இவர், 'தார்மார்பமும் முகபிம்பமும் நுமகாதலர் தரநீர் சேர்தாமரை யிறையாளடி பணிவீர் கடை திறமின்' என்ற கடை திறப்பின் முதற்பாடற்கு உரைவரையுமிடத்துச் சிறப்புரையின் இறுதியில், இப் பாட்டுக் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்தும் அருமையும் பெருமையும் உணர்க; "காவெரியூட்டிய கவர்கணைத்தூணிப் பூவிரி கச்சைப் புகழோன்றன்முன்," என்பது பீமசேனற்குப் பெயராயிற்றெனவுணர்க. இது சிறப்புடைத்தான சிறுபாணாற்றுப்படை," எனக் குறித்தமை நினைந்து இன்புறுதற்குரியதாம். பன்னூல்களினும் புலமை மிக்காராகிய இவர் எதுகை, மோனை முதலிய அழகு அமைதலொன்றே கருதி வாளா கூறினாரென்றோ, வெற்றடைமொழி கொண்டு சிறப்பித்தாரென்றோ கொள்ளாது, ஏனை நூல்கள் பெறவியலாத அடைமொழி இஃதொன்றுமட்டும் உரித்தாகப் பெறும் சிறப்பியல்புகள் பொதிந்த பகுதியினை அடிதொட்டு முடிகாறும் நடுவண் நின்று ஆய்ந்து பல்லோரும் ஒப்பும் பான்மையில் கருத்துக்களை விளக்கிக் காண்பாம்.

இதன் பெயர்க் காரணத்தைச் சுட்டுதற்குமுன் ஆற்றுப்படையின் இயல்பைப் பழந்தமிழிலக்கண நூல் கொண்டு

ஆய்தல் கடனும். தொல்காப்பியப் பெருநூலின் பொருட் பகுதியில் மக்கட் பாடாண்டிணைக்குரிய துறை கூறு மிடத்து,

" கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்......"

எனும் நூற்பாவின் அடிகளும், ' ஆடன் மாந்தரும் பாடற் பாணரும் கருவிப்பொருநரும் இவருட் பெண்பாலாகிய விறலியும் என்னும் நாற்பாலரும், தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவ ரும் ஆண்டுச் சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறு மாறு கூறிய கூறுபாடும்,' என உரையாசிரியரெனப் பெயர் பெற்ற இளம்பூரணர் கூறியாங்கே, நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பொருளும் ஆற்றுப்படையின் இலக்கணத்தை வரையறுப்பனவாம். எனவே, ஆற்றுப்படை என்பது, கூத்தராயினும், பாணராயினும், பொருநராயினும், விறலி யாயினும், வண்மையினீங்கா வள்ளலின்பால் தாம் பரிசி லாகப் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தையும், எதிர்வந்த இர வலர்களுக்கு நன்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் அவன்பாற் சென்று தாம்பெற்றவற்றையெல்லாம் பெற்று மகிழுமாறு வழிப்படுத்தலாம். இவ்விலக்கணம் பிற்காலத்தெழுந்த பன்னிருபாட்டியலில் விரிவடைந்து காணப்படுகிறது. அஃதாவது,

" புரவலன் பரிசில் கொண்டு மீண்ட
இரவலன் வெயில்தெறும் இருங்கா னத்திடை
வறுமை யுடன்வரூஉம் புலவர் பாணர்
பொருநர் விறலியர் கூத்தர்க் கண்டப்
புரவலன் நாடூர் பெயர்கொடை பராஅய்
ஆங்குநீ செல்கென விடுப்பதாற் றுப்படை.

என்பதாம். அஃதல்லாமல், 'புலவராற்றுப்படை புத்தேட் கும் உரித்தே' எனும் சிறப்பு விதியொன்றும் கூறப்பட் டிருக்கின்றது. தொல்காப்பியத்தின் கண்ணே முன்னரே சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்க, மீட்டும் நூற்பா

ஆக்கவேண்டியதன் இன்றியமையாமை எற்றிற்கெனின், பத்துப்பாட்டின் முதலாவதாகவுள்ள திருமுருகாற்றுப் படை என்பதொன்றினையே கருதிச் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இவ்வாறு நூற்பாவினை வலிந்து அமைப்பின், இலக்கண வரம்பென்பதொன்றின்றி மொழியின் வளர்ச்சி குன்றும் என்பது ஒருதலை. இக் கருத்துப் பொருந்தாமையினைப் பிற்கூறுவாம்.

இனி இந்நூலின் பெயர்க் காரணத்தைப் பிற ஆற்றுப் படைகளோடு ஒப்பு நோக்கிக் காண்பாம். சேர மன்னர் களின் வரலாற்றினைச் செவ்விதின் உணர்த்தா நிற்கும் பதிற்றுப்பத்து எனும் நூலின்கண், ஒவ்வொரு பாடலிலும் காணும் பொருட் சிறப்புடைய தொடரால், அப்பாட்டின் பெயரைக் குறித்திருப்பது போலன்றிப் பத்துப் பாட்டின் கண் வெவ்வேறு பொருள்பற்றிப் பெயர்கள் அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டி னப்பாலை என்ற மூன்றும் ஒழுக்கம் பற்றியும், நெடுநல் வாடை என்பது வாடைக்காலத்தில் தலைவனைப்பிரிந்து அல்லலுறும் தலைவி வருந்துதலாகிய சிறப்புக் கருதியும், மதுரைக் காஞ்சி என்பது நிலையாமையைச் செவியறி வுறுத்தலாகிய தன்மை பற்றியும் பெயரிடப்பட்டிருத்தலை அறிகின்றோம். எஞ்சிய ஐந்து பாடல்களும் ஆற்றுப் படையாக உள்ளன. அவை ஆற்றுப்படுத்தப் படுபவர் களது பெயராலேயே வழங்கப்படவேண்டுமென்பது மரபு. ஆனால், இரண்டு பாடல்கள், அஃதாவது முதலும் இறுதி யும், மரபின் வழீஇ வழங்கி வருதலோடன்றி, அதற் கியைய நூற்பாயாத்து அமைதி கூறுதலையும் காண, நகைப் புக்கிடனுயுளது. ஆற்றுப்படை ஐந்தனுள், மூன்று தன் இயற்பெயரொடு வழங்க, இரண்டுமட்டும் பிறழ நிற்றல் என்னையோ எனின், பிற்காலத்து வந்த பெருமக்களால் செய்யப்பட்டு வந்த இடைப்பிறவரல் என்பதைத்தவிர வேறு யாதாயிருத்தல் கூடும்? பதிற்றுப்பத்தினைப் பயின்ற ஒருவர்தாமே கூத்தராற்றுப் படையினையும் கூரிய மதியுடன் ஆழ்ந்து கற்குங்கால், 'அலகை தவிர்த்த வெண்

ணருந்திறத்த மலைபடுகடாஅ மாதிரத்தியம்ப' என்ற அடியின்கண் அமைந்த உவமை நலங்கண்டு உருகி, பொருட்சிறப்புடைய 'மலைபடுகடாஅம்' என்ற சொற்றொடரையே கூத்தராற்றுப் படைக்கு அமைத்திருத்தலும் கூடும் என்று கருதுதல் தவறாகாது. அவ்வாறன்றிச் சங்கத்தாரே இப்பெயரினைச் சூட்டினரெனக் கொளின், ஏனைப் பாடல்களெல்லாம் சிறப்புடையனவல்ல, இஃ தொன்றே பொருட் சிறப்புடைய சொல் அமையப் பெற்றது எனப் பொருள்படு மாகலானும், தோலா நாவின் மேலோர் இலக்கண வரம்பினின்றும் வழுவினரென அவர்தம் புலமைக்கு இழுக்கு உண்டாமாதலானும், அஃது ஏற்புடைத்தன்று. தொன்னெறி மரபின் வழாஅது கூத்தராற்றுப்படை என வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்பதே சால்புடைத்து. இது கிடக்க.

பத்துப்பாட்டின் முதற்கண்ணுள்ள திருமுருகாற்றுப் படை எனும் பெயரின் தொன்மையினை, இருசார் அறிஞர் ஆய்வுமொழி கொண்டு உண்மை காண்பாம். ஆற்றுப் படையின் இயல்பினைத் தெரிக்கும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில், 'ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப், பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச், சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்' என்ற அடிகட்கு, சொற்கிடந்தவாறே பொருள்கூறிச் செல்லாது, தாம் கொண்ட கொள்கையைச் சாதிப்பேம் எனும் கருத்துடையராய், வலிந்து பொருள் கொண்டு, நூற்பாவின்கண் குறிக்கப்படாத முருகாற்றுப் படையினையும் புனைந்து, 'ஆற்றுப் படைகள், கூத்தராற்றுப் படை, பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை, முருகாற்றுப்படை என வழங்குதலும் கொள்க!' என்று கூறியுள்ளார். இன்னும், 'கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற, வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும், கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே' என்ற நூற்பாவில், 'கந்தழி' என்பதற்கு 'ஒருபற்றுக்கோடின்றி, அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பொருள்' என்று எழுதி, கந்தழியை புணர்த்தும் ஆற்றுப்படையே திருமுரு

காற்றுப்படையெனவும் கருதியுள்ளார். அவற்றோடமையாது, முருகாற்றுப் படையைப் புலவராற்றுப் படையென்று உய்த்துணராது பெயர் கூறுவார்க்கு, 'முருகாற்றுப்படையென்னும் பெயரன்றி அப்பெயரான் வழங்காமையான் மறுக்க,' எனத் துணிந்து உரைமுடிவு செய்துள்ளார். இவர் உள்ளம் இம்முடிவிற்குப் பணிந்தமைக்குரிய ஒரே காரணம், 'தாஅனாட்டித் தனாஅது நிறுத்தல்' எனும் கொள்கையை விடாது கொண்டொழுகும் தன்மையேயன்றிப் பிறிதில்லை என்க.

'கந்தழி' என்றதற்கு உரையாசிரியர் இளம்பூரணவடிகளும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுடையாரும் வெவ்வேறு பொருள் கொள்ளுதலானும், ஆற்றுப்படுத்தப்படுவாரது பெயரே அமைதல் மரபு என்பது வெண்பாமாலைப் பாடாண் படலத்தில் கூறப்படுதலானும், புலவராற்றுப் படை என வழங்குதலுண்டென்பது 'இருங்கண் வானத்து இமையோருழைப் பெரும் புலவனை ஆற்றுப்படுத்தன்று' என வரூஉம் கொளூஉம், 'விரும்பிய தரூஉம் விண்ணவர் தம்முழை அரும்பெறற் புலவரை ஆற்றுப் படுத்தன்று' எனவரூஉம் இலக்கண விளக்க நூற்பாவும், சுட்டுகின்றமை கருதற்குரியது. 'புலவராற்றுப்படை புத்தேட்கும் உரித்தே' என வரூஉம் பன்னிரு படல நூற்பாவொன்று, புலவராற்றுப்படுத்தல் மக்களிடத்தேயன்றித் தெய்வத் தன்மையுடையாரிடத்தும் ஆற்றுப்படுத்தும் மரபுளதெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளமை அறிக. அதன்கண் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரைச் சுட்டவேண்டுமென்னும் வரையறை பெறப்பட்டின்றாதலானும் நச்சர் கொண்ட கருத்துப் பொருந்துமாறில்லை. முருகனிடத்து ஆற்றுப் படுத்தப் படுபவன் புலவனாதலின், புலவராற்றுப் படையெனும் பெயரே முன்னர் வழங்கிவரப்பெற்று, இடைக்காலத்தில் முருகப்பெருமான்பால் பேரன்புடையாரால் மாற்றியமைத்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும் உய்த்துணரக் கிடக்கிறது. இக்கொள்கையை வலிவுடையதாக்க உறு துணையாக நிற்பது என்னையெனின், இறைவழிபாட்டுத் திருமுறைத்

தொகுப்பில் பத்துப்பாட்டுள்ளும் திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்றே சேர்க்கப்பெற்றுத் தமிழ்மக்களால் பெரிதும் பயிலப்பட்டு வருதலேயாம். ஆகவே, சங்கத்தார் வழங்கிய பெயர், புலவராற்றுப்படை என்பதே தெளிவு.

இதுகாறும் ஆராய்ந்ததென்னையெனின், ஆற்றுப் படைகள் ஐந்தும் புலவராற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை எனச் சங்கத்துச் சான்றோரால் வழங் கப்பட்டு வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதூஉம், இற்றைநாள் வழங்குவன சில்லோரால் மாற்றியமைத்துக் கொண்டன என்பதூஉம் ஆகும். இவை அமைந்து கிடக்கும் முறை பற்றி, கருத்தினை ஆராயப்புகின் விரிந்து செல்லுமாகலின், அதனை விடுத்துப் பொருள் மேற்செல்வாம்.

பெயர்க்காரணம் :—பரணிகொண்டு பார்காத்த வண் புகழ் மூவரும், வையங் காவலர்வழி மொழிந்து ஒழுகு மாறு செங்கோலோச்சி, விண்முட்ட நிறீஇய வென்றிப் புகழினையும், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழக்கருதிய பெருங்கொடை வள்ளல்கள் எழுவரும், தமக்கென வாழும் குறுகிய கொள்கையினீங்கிப் பிறர்க்கென வாழும் பெற்றி யுடையராய், வாணாளில் வீணாள்படாமை நன்றாற்றி ஈட்டிய ஒண்புகழினையும், தன்னதாக்கித் தமிழர் குடியினைத் தன் பெயரால் வழங்குமாறு மேலோங்கி நின்ற புகழ் வாய்க்கப் பெற்ற ஒவியர் பெருமகனாகிய ஓய்மாநாட்டு நல்லியக் கோடன்பால், பரிசில் பெற்றானொருபாணன், பரிசில் பெறக் கருதிய ஒரு பாணனை வழிப்படுத்துமுகத்தான், நல்லிசைப்புலவராகிய இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்த னாரால் யாத்தமைத்த செய்யுளே சிறுபாணாற்றுப்படை என்பதாகும். இச்செய்யுட்கு இப்பெயர் பொறிக்கப் பட்ட காரணத்தை நோக்குவாம்.

இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப் பகுத்துக்கண்ட பாண் குழுவினுள், இப்பாட்டினுள் குறிக்கப்படும் பாணன் யாழ்ப்பாணருள் ஒரு பிரிவினன்

எனவும், அவனை ஆற்றுப்படுத்தினமைகொண்டு இப்பெயர் குறித்து வழங்கலாயிற்றெனவும், சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை எனும் இரண்டு பாடலிற்கண்ட அடிகளின் சிறுமை, பெருமை நோக்கியேனும் அன்றி, 'இன்குரற்சீறியாழ் இடவயிற்றழீஇ' எனவும், 'இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக்கழிப்பி' எனவும் வரூஉம் அடிகளில் குறிக்கப்பட்ட சீறியாழ், பேரியாழ் எனும் சொற்றொடர் கொண்டேனும் இப்பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் ஐயுற்றுக்கூறியுள்ளனர். ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து இவற்றினும் சிறந்த காரணம் ஒன்றிருக்கவும் கூடுமெனக் கருதுகின்றேன். அஃதை இவண்கூறுதல் மற்றொன்று விரித்தல் எனும் குற்றத்தின்பாற் படாதாகலின் வரைதல் இன்றியமையாததாயிற்று.

பாணர் என்ற சொல் இக்காலத்துப் பாடுவோரையே குறிக்குமாயினும், அதன் வேர்ச்சொல்லை நோக்க வேறு பொருளும் கொள்ள இடனுளது. பண் என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததே பாணர் என்பது. பண்டைத்தமிழர் பண் என்பதைக் குறிக்க வழங்கிய சொல் யாழ் என்பதே யாம். எடுத்துக்காட்டாக, குறிஞ்சிப்பண் என்பதற்குக் குறிஞ்சியாழ் என வழங்கியமை காண்க. யாழிற்பிறக்கும் ஓசையினும் உள்ளத்தை ஈர்த்து இன்பமூட்டவல்லது வேறில்லாமையே அவ்வாறு வழங்கக் காரணமாயிற்றென்னலாம். வள்ளுவப் பெருந்தகை மழலைச்சொல்லின் மாண்புகூறவந்தவிடத்து, 'குழலினிது யாழினிது என்ப தம் மக்கள், மழலைச்சொற் கேளா தவர்' என இன்னிசை பயக்கவல்ல கருவிகளுள் சிறந்தது குழல் யாழ் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளார். ஆகவே யாழ் வல்லார் கட்கே பழந்தமிழர் பாணர் என்றழைத்தனர் என்பதும், 'பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என்றிந்நான் கல்லது குடியுமில்லை' என்றமையின், பழந்தமிழ்க் குடியின ருள் தலைசிறந்து விளங்கியவர் பாண் மரபினரே என்பதும் தெற்றென அறியலாம். இம் மரபினரே சிறுபாணர் பெரும்பாணர் என இரு பிரிவினராயிருந்தனர் என்பதற்கு

இலக்கியங்கள் சான்றுபகருமாயினும், உயர்வு தாழ்வு கருதியோ யாழின் சிறுமை பெருமை கருதியோ இப்பிரிவு உளதாயிற்று என்று யாண்டும் வரையறுக்கப்பட்டின்று. அன்றியும், அடிகளின் நிமிர்வு தாழ்வுபற்றி வந்ததென்று கருதுதலும் செவ்விதன்று. ஆயின், இப்பிரிவு எற்றால் வந்ததெனிற் காண்பாம்.

தமிழிலே பண் இருவகைப்படுமென்பது, 'நிறை நரம்பிற்றே பண்ணெனலாகும்' 'குறை நரம்பிற்றே திறமெனப் படுமே' எனும் திவாகர அடிகளால் அறியலாம். குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் எனும் ஏழிசையான் இயன்றது பண்ணும் என்பதும், ஆறு, ஐந்து, நான்கு எனக் குறைந்த இசையானியன்றது திறமாம் என்பதும் உணர்க. பண், திறம் என்பன இரண்டையும் சேர்த்துப் பண்ணென்றே வழங்கினர். தமிழில் ஐந்திணைக்குமுரிய பண்களையும் குறிஞ்சியாழ், பாலையாழ், முல்லையாழ், நெய்தல்யாழ், மருதயாழ் என்றழைத்தனர். அஃதன்றியும், திறங்களுடைய யாழே பெரும்பண் எனவும் பாகுபடுத்தினர். 'யாம யாழ்ப் பெயர் குறிஞ்சி யாழும் செவ்வழி யாழ்ப்பெயர் முல்லை யாழும் பாலையாழும் மருதயாழும் என நால்வகை யாழும் நாற்பெரும்பண்ணே' என்ற திவாகர நூற்பாவால், குறிஞ்சி, செவ்வழி, பாலை, மருதம் என்பனவே நான்கு பெரும் பண்களென அறிகின்றோம். இந்நாற்பெரும் பண்களுள்ளே குறிஞ்சியாழுக்கு எட்டும், பாலையாழுக்கு ஐந்தும், மருதயாழுக்கு நான்கும், செவ்வழி யாழுக்கு நான்கும் ஆக இருபத்தொரு திறங்களென வரையறுத்துள்ளமையும் அறியற்பாற்று. இவ்வரையறையினை, 'ஈரிருபண்ணும் எழுமூன்று திறனும்' எனும் பிங்கல நூற்பாவால் தெள்ளிதின் உணரலாம். இப்பண்களை வெளிப்படுப்பனவாகிய யாழ் பலதிறப்படும். அவை, பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்பனவாம். இவற்றிற்கு நரம்பு முறையில் வேறுபாடுண்டென்பது,

"ஒன்றுமிருபதும் ஒன்பதும் பத்துடனே
நின்ற பதினான்கும் பின்னேழும்—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை நூலோர் விதி"

என்றமையால் விளக்கமுறுவதோடு, முறையே இருபத்தொன்றும், பத்தொன்பதும், பதினான்கும், ஏழும் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. இங்குக் கண்ட யாழ்வகையினை மீட்டுபவர் யாவரேயாயினும் பாணர் என்றே அழைக்கப்படுவர். ஆகவே, யாழ்பற்றியது என்பது சாலாது. பாணர்கள் தாங்கள் அறிந்த பண்களை எந்தயாழினும் சிறிதாவது நிறுத்திக்காட்டுவர். அவர்களுள், யாவரும் திறங்களோடியைந்த நூற்றுமூன்று பண்களை அறிந்து திறனுடையராயிருப்பர் என்பது முற்றிலும் இயலாததே. விரல்விட்டெண்ணத்தக்க சிலரே இருந்திருத்தல் வேண்டும். அவர்களே பெரும்பாணரென அழைக்கும் தகுதி வாய்ந்தவர். ஏனையர் சிறுபாணராவர். பண் அறிந்த காரணம் பற்றி இப்பிரிவு உண்டாயிற்றாதல் என்று கோடலே பொருத்தமுடையதெனப் புலனாகின்றது. இசையாராய்ச்சியின் மிக்கோர் இக்கருத்தினை ஆய்ந்து உறுதியளிப்பாராக.

ஆக்கியோன் வரலாறு :—இந்நூலை இயற்றியருளியவர் இடைக்கழி நாட்டினைச் சார்ந்த நல்லூரின்கண் வாழ்ந்த நத்தத்தனார் ஆவர். பண்டைக் காலத்துப் புலவர்களின் பெயர்களை, தாம் வாழும் ஊரினையும், செய்யும் தொழிலினையும், தந்தையின் பெயரினையும் சிறப்பாகக் கொண்டு வழங்கி வருதல் மரபு என்பது, காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், கூலவாணிகன் சாத்தனார், மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என்ற பெயரால் அறியக்கிடக்கின்றது. இம்முறைபற்றியே ஊரின் பெயரால் சிறப்பிக்கப்பட்டு நத்தத்தன் என்ற இயற்பெயருடன் ஆர் என்ற உயர்வுப் பன்மை விகுதிசேர்ந்து "இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்" என வழங்கப்பட்டார் என்பர். சிறப்புப் பொருளைத் தரும் 'ந' என்ற இடைச்சொல்லும், உயர்த்தற்கண் வழங்கும் ஆர் எனும் பன்மை விகுதியும் மூன்றும்

பின்னும் பெற்று, நக்கீரர், நப்பாலத்தர், நச்செள்ளையார் எனும் பெயர் வழங்குமாறுபோல, தத்தன் எனும் இயற் பெயரும் கல்வி மேம்பாடுகுறித்து "நத்தத்தனார்" எனப் பிற்காலத்தில் வழங்குவதாயிற்று எனக் கூறியுள்ளார். நத்தத்தனார் என்ற பெயர் வெவ்வேறு காலத்திற்றோன்றிய புலவர்கட்குத் திரிபின்றி வழங்கி வருதல், புறநானூறு, திருவள்ளுவமாலை, நத்தத்தம் முதலிய நூல்களால் அறி கின்றோமாதலானும், நக்கீரர் முதலிய பெயர்கள் பிற் காலத்து எவருக்கும் வழங்கப்படாமையானும், தன்னை விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் இனிய தன்மையான் எனும் பொருளில்வரும் நச்சினார்க்கினியர் என்ற பெயர் போல, இயற்பெயர் நத்தத்தன் என்பர். இஃது ஆராய்தற் குரியதாம்.

இப்புலவர் தொண்டை நாட்டிற்குரியவர். இவர், 'தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின் மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை' என்று கூடலைச் சிறப்பிக்கின்றமையான், மதுரை யில் தமிழாராய்ந்த சான்றோர் வரிசையில் விளங்கிநின்று, இப்பாடலைப் பழங்கால முறைப்படி, சிறந்த ஓசையான் ஒழுகும் அகவற்பாவால் யாத்துள்ளனர். சங்ககாலத்தில் இழுமென் மொழியான் விழுமிய ஓசைபெற வியலநிற்கும் பா, அகவற்பாவெனின் மிகையாகாது. பழங்கால நூல்கள னைத்தும் அகவற்பாவால் இயன்றுள்ளமையே சான்றும். இச்செய்யுள், பாவினுக்கு வேண்டும் உறுப்பெல்லாம் கொண்டு, இன்னோசை தழுவி, பொருள்வளமும் சொல் வளமும் துறுமி, சில்சொல்லில் பல்பொருள் தேற்றி, அறிவை நுணுகச்செய்து, கேட்பார் யாவரும் இன்புறும் பான்மையுடைத்தாதல் நன்கு தெளியப்படும். இந் நூலினைப் பயில்வார் உள்ளத்தைப் பிணிக்குமாறு, ஆற்றுப் படை இலக்கணநெறியினின்றும் வழாஅது, இயற்கைக் காட்சிகளையும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டவாறே விளந்து முறைப்படுத்திய திறம், இப்புலவர் விரிந்த அறிவின் மாட்சியை உணரச் செய்தலோடு, இந்நூலின் உயர்வைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்தா நிற்கும். 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ள' என்ற பொன்மொழிகளை வாழ்க்கையில்

கடைப்பிடித்தொழுகுதல் புலவரியல்பென்பதும், எண்ணிய எண்ணியாங்குச் செய்வினையைச் செவ்வனே முடிக்கக் கருதும் செம்மல் உள்ளம்படைத்தோர், இன்னலின்றி இனிதே வெற்றியுற ஏற்புடைய முழுமுதற்பொருளை வாழ்த்திப் புகுதல் இயல்பென்பதும் அறிவுறுத்துவான்,

“மணிமலை பணைத்தோள் மாநில மடந்தை
அணிமுலைத் துயல்வரூஉம் ஆரம் போல”

என்று இயற்கைத் தெய்வத்தைவழுத்தி, அளக்கலாகா அழகு நிறைந்திலங்கும் உயர்மலையினையும், அடிதோய்ந்து கிடக்கும் நிலப்பரப்பினையும் உள்ளத்தே நிறுத்தி, பணைத் தோளினையும் முத்து வடம் தவழும் மார்பினையும் உடைய நிலமடந்தையாக உருவகப்படுத்தி, உள்ளக்கிழியில் ஓவியம் வரைந்து கண்டு களிப்புற்று, இச்சிறுபாணாற்றுப் படையினைத் தொடங்குதல் மாட்சியுடைத்தாம்.

அதன்பின், பாணருடன் சென்று விறல்பட ஆடும் மகளிரியல்பும், முடியுடை மூவேந்தர் பெருமை கூறுமுகத்தான் அவர்தம் தலைநகராய வஞ்சி, உறந்தை, கொற்கை, மதுரை முதலியவற்றின் சிறப்பும், கடையெழுவள்ளல்களின் அருஞ்செயல்களும், ஐந்திணை வளங்களும், ஆங்குள்ள மக்கள் வாழ்க்கை முறையும், விருந்தோம்பலாகிய வேள்வியும், பாணனுடைய வறுமைநிலையும், பாட்டுடைத் தலைவனாகிய நல்லியக்கோடனது நற்குணங்களும், வீரச் செயல்களும், வள்ளன்மையும், யாழின் அமைப்பு முறையும், நல்லியக் கோடனைப் புகழுமுறையும், அவன் பாணர் முதலியோர்க்குப் பரிசில் நல்கும் அருமையும், விளக்கமுற வரைந்து காட்டுகிறார். இவையனைத்தையும், நூற்பாவின் வழியேசென்று ஒழுங்குறக்காண்டலே இன்பந்தருமாகலின், அமைந்து கிடக்குமாற்றான் உணர்ந்துமகிழ்வாம்.

பாலைநெடுவழியிற் பாணரிருவர் :—இந்நூலின்கண் யாழ்வல்ல பாணரிருவர் வழியின்கண் எதிர்ப்படுதலாகவைத்து, அவ்விருவரையும் ஒரே தன்மையில் வைத்துக்காட்டாது, வறுமையின் முடிந்த எல்லையினை ஓர்புறமும், செல்வத்தின் எக்களிப்பை ஓர்புறமும் உருவெழுதிக் காட்டுவார்போல,

வள்ளியோரின்மையான் வாட்டமுற்ற பாணனையும், வரையாது வழங்கிய பெரும் பொருளால் மகிழ்ந்து செம்மையுற்ற பாணனையும் எதிர் நிறுத்துகின்றார். புலவர்கள் வறுமைக்காலத்தும் செம்மை குன்றாதவர் எனும் உயர்ந்த பண்பை நிலைநாட்டுவார் போலவும், இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் தமியராய் உண்ணாது பகுத்துண்டு மகிழும் பான்மையுடைய தமிழ்க்குடியின் சிறப்பைத் தெளிவுறுத்துவார் போலவும், பெரும்பரிசில் பெற்ற பாணன் காண்டலும் இரங்கித் தான்பெற்ற இன்பம் பெறுதல் வேண்டுமென இனவுணர்ச்சிகொண்டு, தன் எதிர் வந்த பாணனை விளித்துக்கூறும் தன்மையில் அமைக்கின்றார். பாணன் வறிதே அவனை விளித்தல் நலம் பயவாததோடு பசியின் கொடுமையால் புறக்கணித்தலும் கூடுமாகலின், அவ்வாறு கூறாது, வறுமையுற்ற புலவனோடு தானும் வருந்தி, காலத்தின் கொடுமை, வழியின் அருமை, விறலியர்சிறப்பு, புலமை ஏற்றம் முதலிய புனைந்து கூறும் திறம் புலன்களை இன்புறுத்துவதாகும்.

இச் சிறுபாணாற்றுப்படை இலக்கணத்திற்கென்றே யாக்கப்பட்டதோவெனும்படி சிறப்புடைத்தாக அமைந்துளது. ஐந்திணை இயல்புகளைச் செவ்வனேகூற விழைந்து, முதற்கண் பாலைத்திணையின் இயல்பைச் சித்திரிக்கின்றார். பாலைத்திணையின் . இயல்பென்னையெனின், 'முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுயருறுத்துவது' என்பதும், 'காலையும் மாலையும் நண்பகலன்ன கடுமைகூரச் சோலை தேம்பிக்கூவல் மாறி,. நீரும் நிழலுமின்றி நிலம்பயந்துறந்து, புள்ளும் மாவும் புலம்புற்று, இன்பமின்றித் துன்பம் பெறுவதாய இளவேனில் முதுவேனில் இரண்டையும் தனக்குக் காலமாக உடைத்து' [என்பதும் ஆம். இவ்வியல்பனைத்தையும் முறையே கொண்டியல்வதைக் காண்பாம்.

பாலை நெடுவழியிலே பாணரிருவரும் எதிர்ப்படுங்கால், பரிசில் பெற்றான் விளித்துக்கூறுவதாக அமைக்கிறார். அஃதாவது,

"மஞ்சு தவழ் மலைத்தலையினின்றும் இழியும் அருவிகள், பொன்னும் மணியும் அகிலும் ஆரமும் உந்திக் கரையைக் குத்தி அழிக்கும் கான் யாற்றொடு கலந்து, அலையின் ஒலி மிக்குச் செல்லும் புனல் இல்லையாகவும், ஆற்றிடைக் குறையில் நின்ற இள மண மரங்கள், குயில்களின் அலகால் உதிர்க்கப்பட்டு, மயிர் விரிந்து கிடந்தாலொத்த கருமணலின்மேல் சிதறி, வாடுதற்கு ஏதுவாகிய இளவேனில் நிலைபெற்ற காலமும், அஃதொழிய, ஞாயிற்றினது வெங்கதிர் நாள் முழுதும் தெறுதலால், வெம்மையுற்ற பருக்கைக் கற்கள், வேல் காய்ந்த தன்மையவாய், அடியைக் கிழிக்கும் கானத்தின் நடுவே செறியாத நிழலையுடைய கடம்பின் அடியிலே இளைப்பாறிப் பின்பு போகவேண்டும் முதுவேனிலும், நிலைபெற்ற பாலைநிலமாகிய தொலையாத சுரத்தினை, வறுமை நலிதலான் கடந்து தளர்வெய்தி, அதனால் இளைத்து ஒய்ந்த விறலியர் தம் அடியின் வருத்தந்தீர, ஏவலிளையர் மெத்தென்று வருடவும், பாண்மகன் பாலையாழை இனிமை பொருந்த இயக்கவும், பரிசில் ஊட்டும் வள்ளியோரை நாடி, சீறியாழை இடப்பக்கத்தே முறைப்படி தழுவி, வழியால் வந்த வருத்தம் தீர்ந்திருந்த பேரறிவுடைய பாணனே!" என்பதாம்.

விறலியர் சிறப்பு:—அழகிற்கு உறைவிடமானவர்கள் பெண்கள் என்பது யாவரும் கூறுவதாம். இயற்கையிலே அழகு பெறுதல் ஒரு பெரும்பேறெனினும், செயற்கையாலும் தங்கள் அழகு குன்றுவண்ணம் ஆவன செய்தலும், இன்றியமையாததே. அத்தகைய நிலையிலே, பண்டை நாளில் உறுப்புகளெல்லாம் செப்பமுறவமைந்து அழகுற்று, ஆடல் பாடல் வன்மையிற் சிறந்து விளங்கியவர்களே, தமிழ்நாட்டுப் பெண்களாகிய விறலியர். ஈண்டு விறலியின் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் உவமை முகத்தால் சிறப்பித்துள்ளமை காணலாம்.

'வானின்று நுண்ணிதாய்த் தாழ்ந்து பெய்யாநிற்கும் மழைபோன்ற அழகிய நெய்கனிந்த இருண்ட கூந்தலினை

யும், கார்கண்டு களிகொண்டு தோகை விரித்தாடும் மயிற் குழாங்களும் வெள்கி மறையுமாறு கட்புலனாய்த் தோன்றும் சாயலினையும், நாயினுடைய நல்ல அழகுடன் மடிந்து நிற்கும் நாவும் வருத்தமுற, அணியும் சிலம்பு முதலியவின்றி வறுமையால் பொலிவழிந்த அடியினையும், பிடியினது தூங்குகைபோன்று அடியோடு தொடர்புபட்டு முறையாற் பருத்தும், ஒழுங்குபட வளர்ந்த வாழையெனத் திரண்டும், ஒன்றையொன்று நெருங்காநின்ற குறங்கினையும், வாழையின் பூவினது தோற்றம் போலப் பொதிந்த ஒதியினையும், வேங்கை நாண்மலரினைவென்ற சுணங்கினையும், கோங்கின் முகையை எள்ளி மெல்லிய பணிகளுக் கிடையிலே அடங்கிய நகிலினையும், நுங்கின் இனிய குளிரிள நீரும் தன்னீர்மையாற்றுறும் எயிற்றினையும், முல்லைசான்ற கற்பினையும், மெல்லிய இயல்பினையும், மாணேக்கினையும், ஒளிவிளங்கு நுதலினையும் உடைய, விறல்பட ஆடும் மகளிர்' என்று "மஞ்செனத் திரண்ட கூந்தல்"தொட்டு "பஞ்செனத்தகைய அஞ்செஞ்சீறடி" காறும் பொருத்தமான உவமைகளால் அமைத்துப் பாடியிருத்தல் கற்போர் கருத்தைக் கவர்வனவாம்.

மூவேந்தரின் நாடு, நகரச் சிறப்பு :—இப்பாட்டுடைத் தலைவனாகிய ஒய்மாநாட்டு நல்லியக் கோடனின் நாட்டு வளப்பத்தையும், நகரத்தின் சிறப்பையும் ஒருபாணன் எதிர்வந்த பாணனுக்குக் கூறுவதாக அமைக்குமிடத்து, முடியுடை மூவேந்தர் கடையெழுவள்ளல்கள் ஆகியோர் நாடு, நகரங்களின் சிறப்பினொடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுமாபோல் சிறப்பித்துள்ளார். மூவேந்தர் என்பார் பழந் தமிழ்க் குடிகளாகிய சேரசோழபாண்டியர் என்று புகழ்ந்து சுட்டப்படினும், ஈண்டு முதற்கண் சேரனையும், பின்னர்ப் பாண்டியனையும், இறுதியில் சோழனையும் நிறுத்திச் சிறப்பித்துள்ளமையும், 'உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும் சேரா தியல்வது நாடு' என்ற நாட்டின் இலக்கணத்தை விடாதுளத்தமைத்து முறை பிறழாது பாடியுள்ளமையும், கண்டு மகிழற்குரியன.

முதற்கண் சேரநாட்டினைக் கருத்துட்கொண்டு அந்நாட்டின் இயற்கைவளத்தை வரைந்துகாட்டும் பகுதி, புலவர்தம் பரந்த புலமையை விளக்குவதோடு நில்லாது, நம்மையும் இயற்கையழகில் தோய்ந்தின்புறுமாறு செய்ய வல்லதாம்.

ஐந்திணை வளமும் பழுநிய சேரநாட்டின் நிலப்பகுதி ஒன்று. ஆங்கே அழகுற விளங்கும் பொருள்கள் கொழுவிய மீன், வளவிய செங்கழுநீர், கயவா யெருமை, பசிய மிளகுக்கொடி, நிவந்த பலா, மெல்லிலை மஞ்சள், காட்டு மல்லிகை முதலியன. இப்பொருள்களைக் கருத்திற் கொண்டார். நாட்டுவளத்தை நயம்படத் தெரிக்க எண்ணினார். ஓவியமாகத் தீட்ட உள்ளங்கொண்டார். கருத்து வண்ணத்திலே அறிவுக்கோல் தோய்த்து உள்ளக்கிழியிலே உயிரோவியமாக வரைந்தார். அவ்வோவியமாகிய கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெறுவனப்பைக் கவியாக யாத்தமையை உள்ளத்தால் முகந்து மகிழ்வாம்.

தமிழ்நாட்டின் செல்வச்சிறப்பை யுணர்த்தும் தடமருப்பெருமை, கொழுவிய மீன் துணியும்படி நடந்து, வளவிய செங்கழுநீர்ப்பூவை விரும்பித்தின்று, பசியமிளகுக்கொடி படர்ந்த பலாவின் குளிர்ந்த நீழலிலே, மஞ்சளினது மெல்லிய இலை தனது மயிரையுடைய புறத்தினைத் தென்றல்போல் தடவ, தேன் மணம் கமழுமென்று அசையிட்டுக்கொண்டே, பாரின்நிறந்தோற்றாது பரந்து பூத்து விளங்கும் காட்டுமல்லிகைப் பாயலிலே, இனிது துயில் கொள்ளும்' என்பது. இவ்வோவியம் சேரநாட்டின் செல்வச் சிறப்பை யுணர்த்தி, ஆங்குள்ள அஃறிணைப் பொருளும் எவ்வித பசியும் பிணியும் பகையுமின்றி வாழ்தலான், மக்கள் வாழ்க்கையும் செல்வம் பொருந்தியிருந்ததென்பதையும் உணர்த்துகின்றதன்றோ? இக் கருத்தினைப் பொதிந்த பொன்போன்ற அடிகளை உளத்திலே பதித்து நினைந்து நினைந்து உருகுதல் கடனாம். அவற்றினைக் கீழே குறிக்கின்றாம்.

" கொழுமீன் குறைய வொதுங்கி, வள்ளிதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கயவா யெருமை
பைங்கறி நிவந்த பலவி னீழன்
மஞ்சண் மெல்லிலை மயிர்ப்புறந் தைவர
விளையா விளங்கள் நாறமெல்குபு பெயராக்
குளவிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளும்
குடபுலம் " (சிறுபாண்: 41-47)

இத்தகைய நாட்டுவளம் அகத்துறைக்கண் வரும் செய்யுட்களிலும் குறிப்பாகப் பொதிந்துள்ளமை காணலாம். அஃதை உள்ளுறைப்பொருள் என்று கூறுவர். பன்னாட்கள் முயன்று வருந்திக் கணக்கில்லாத அரும் பொருளைக் கண்டானொருவன் உலப்பிலா உவகைக் களிப்பில் ஆழ்தல்போல, அகத்துறைக்கண் உள்ளுறைப் பொருளைத் தன் நுண்புலத்தால் ஆய்ந்துகாண்பார், தன்னையுமறந்து இன்பக்கடலில் திளைத்தல் காணலாம். ஈண்டு, அகநானூற்றின் முதற்கண் வீறுபெறவியலும் களிற்றுயானை நிரைப்பகுதியில் வரும் அரும்பாடலொன்றை நினைவுறுத்திச் செல்ல விழைகின்றேன்.

தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டுள்ளாள். தலைவன் ஆற்றாமைமிகுதியான் பகற்குறிக்கண் வந்திருக்கின்றான். தோழி தலைவன் வருகையையுணர்ந்து, தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டுளாள் என்பதையும், களவொழுக்கம் ஒழுகுதலைத் தவிர்தல் வேண்டுமென்பதையும் உணர்த்தி, விரைவில் வரைந்துகொளல் நலம் என்பதைக்குறிப்பால் அறிவுறுத்துகின்றாள். இக்கருத்தினை, அவனை விளித்துக் கூறும் பொழுது அமைத்த திறனை உன்னுவாம்.

" கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
ஊழுறு தீங்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையொடு ஊழ்படு
பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேறல்
அறியா துண்ட கடுவன், அயலது
கறிவளர் சாந்தம் ஏறல்செல் லாது
நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்கும்
குறியா இன்பம், எளிதின் நின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட !" (அகம்: 2)

இப்பாடலுள், ஒரு கடுவன் வளவிய வாழைக்கனியை உண்டு வெறுத்தபின், சாரற்பலவின் இன்சுளையுண்டு அதனையும் வெறுத்துப் பாறையிடத்தேயுள்ள நெடிய சுனையில் விளைந்த நறுந்தேனுண்டு, அவ்வுண்ட மிகுதியால் கறிக்கொடிபடர்ந்த சாந்தமரத்து ஏறமுடியாது மயங்கிப் பாரிடத்தே விரிந்து செறிந்து கிடந்த பூக்களாலாய படுக்கையில் கண்படைகொள்ளும் நாட்டையுடையவன் என்ற வெளிப்படைப் பொருளும், கடுவனைப்போன்று தலைவன் களவொழுக்கமாகிய இன்பம் நுகர்ந்து, தன் தொழிலாகிய அறநெறியையும் தப்பி, இக்களவினைத் தவிர்ந்து வரையவு மாட்டாது, களவொழுக்கமாகிய இன்பக்கேணியில் மூழ்கி மயங்கா நின்றான்' எனும் உள்ளுறைப் பொருளும் கொண்டிலங்குதல் காண்க. இத்தகைய பாடல்களே, உளத்தைக் கனிவித்து, பயில்தொறும் பயில்தொறும் பாவின் நல மெலாம் பயக்குமேயல்லாது, பிறவெல்லாம் அங்ஙன் ஆகா.

மந்திகள் பழங்களையே உணவாகக்கொண்டு வாழும் இயற்கை வாழ்வும், அளவின் மிகின் மயங்கிச் சோரும் எனும் உண்மையும், ஈண்டுக் கண்டாற்போலவே, மணிவாசகப் பெருந்தகையின் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையினும் காணப்படுகின்றன. இதனால் புலவர் பெருமக்கள் இயற்கை நெறியினை உள்ளவாறே உருவாக்கும் பெற்றிமையுடையார் என்பது புலனாகின்றது.

> "மையார் கதலி வனத்து வருக்கைப் பழம்விழுதேன்
> எய்யா தயின்றிள மந்திகள் சாரும் இருஞ்சிலம்பா!
> மெய்யா வரியதெ னம்பலத் தான்மதி யூர்கொள் வெற்பின்
> மொய்யா ரிளவள வேங்கைபொன் மாலையின் முன்னினவே"

என்று காலங்கூறி வரைவுகடாவும் துறைப்பாடலும் உரை நயமும் ஒத்து நின்று இன்புறுத்துமாற்றை ஓர்க.

இத்தகு வளமெலாம் நிரம்பவுடைய குடநாட்டுக் காவலனும், வடஇமய நெற்றியில் ஒன்னாரைச் செற்று வென்றியடைந்தமைக்கறிகுறியாக வில்லைப் பொறித்த விறலோனும் ஆகிய குட்டுவனுடைய தலைநகராம் வஞ்சி மாநகர், 'வருபுனல் வாயில் வஞ்சி' என்ற அடியில்

வள்ளுவர் குறித்த நாட்டின் இலக்கணம் அமைந்துகிடத்தலைப் பார்க்கலாம். 'இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும், வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு' என்ற குறளிலுள்ள வருபுனலும், வல்லரணும் என்பதற்கு உரை வரைந்த பரிமேலழகர், மலையினின்றும் வருவதாய நீரும், அழியாத நகரியும் என்று எழுதினார். இவ்விரண்டு இலக்கணமும், வருபுனல் வாயில் வஞ்சி என்பதனால் அறியக் கிடக்கின்றன. வானம் வறப்பினும் புனல் இடையறாதொழுகிச் செல்லும் துறைக்கண் அமைந்த, அரண் சூழ்ந்த வழக்கறுவாயிலையுடைய வஞ்சிமாநகர் என்று சிறப்பித்தமை காண்க.

இனி, பாண்டிநாட்டு வளப்பம் காண்பாம். புலவர் பெருமக்கள் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்பினால், அதன் சிறப்பனைத்தையும் விரித்துச் செல்லுமியல்பினரல்லர். அவற்றுள், தலையாயதும், தொன்மையதும் ஆகியவற்றை விழுமிய சொல்லால் சுருங்க அமைத்து விளங்கவைப்பதை யாண்டும் காணலாம். பண்டைநாட் புலவர் பெருமக்கள் நிறைந்த கருத்தைச் சுருங்கிய சொல்லால் விளக்கியிருக்க, பின்னாளில் சுருங்கிய கருத்தைப் பரந்த சொல்லால் விளக்கிவருதலைக் காண்கிறோம். இஃது கால மாறுபாட்டாலுண்டாயதென்பதிற் ஐயமின்று. நிற்க. ஈண்டு, பாண்டி வேந்தனின் புகழை நிலைநாட்டத் துணையாய்நின்ற இரண்டு நகரங்களைக் கண்டார். ஒன்று கடற்பாங்கரும், பிறிதொன்று ஆற்றின் கரையிடத்தும் அமைந்துள்ளவை. இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு சிறப்புடையன. பாண்டிநாட்டின் சிறந்த வளம் முத்து என்பது. 'முத்துடைத்துப் பாண்டிநாடு' என்ற சொற்றொடராலும், சங்கநூற் பாடல்களாலும், வரலாற்று வல்லுநர் குறிப்புச் சுவடியாலும் தெள்ளிதின் உணரலாம். முத்துக்கொழிக்கும் துறைகள் பன்னாடுகளிலும் இருப்பினும், பாண்டிநாட்டுத் துறையாகிய கொற்கை முத்தையே, பெரிதும் மதிப்புடையதாக எல்லா நாட்டினரும் விரும்பி அணிந்து அழகுசெய்து மகிழ்ந்ததாகக் காண்கிறோம். முத்து வாணிபம் ஒன்று

கொண்டே தமிழ்நாடு பெரும்பொருளை ஈட்டியது என்பதை, உரோம் நாட்டுப் புலவன் பாடலால் அறியலாம். ஆண்டுதோறும் மூன்று இலக்கம் பெறுமான இடாலர்களை வாணிபத்தால் கொள்ளையடித்ததாகக் கூறி வருந்துகின்றான். இன்னும், ஒரு நாட்டு அரசி, மூன்று இலக்கம் பொன் கொடுத்து மூன்று கொற்கை முத்துக்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தாள் என அறிகின்றோம். இலக்கியங்களில், 'கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து' எனவும், 'விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின் இலங்குவளையிருஞ்சேரிக் கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து நற்கொற்கை' எனவும், 'பல்லரண் கடந்த பசும்பூட் பாண்டியன் மல்குநீர் வரைப்பிற் கொற்கை முன்றுறை ஊதைஈட்டிய உயர் மணலடைகரை ஓதை வெண்டிரை யுதைத்த முத்தம்' எனவும் பலபடப் பாராட்டி இருத்தலும் குறித்துணரற்பாற்று. இனி, பாண்டிநாட்டின் சிறந்த வளம் தமிழ். உலகெலாம் பரந்து விளங்கியதெனினும், தமிழ் வளர்த்த பெருமை பாண்டியர்க்கே யுரியதாம். தமிழ் மூவேந்தராலும் போற்றப்பட்டமையும், உயிராகப் போற்றி அரசியலில் வழங்கச் செய்ததோடன்றி, உலகெங்கும் தமிழ் ஆட்சிபுரியச் செய்தமையும் காணலாம். முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில், 'ஒருமொழி வைத்துலகாண்ட சேரலாதன்' என்று இளங்கோவடிகள் சிறப்பித்துள்ளார். உலகாண்ட தமிழ், மதுரையிடத்தே வீற்றிருந்தது என்பதை, 'தமிழ் நிலைபெற்ற தாங்கருமரபின் மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை' என்று உளங்குளிரக் கூறியுள்ளமையுங் காண்க. இத்தகு சிறப்பிற்றாய, தமிழ்வளம் பழுநியிருந்தவிடம், முத்தமிழ்க் கலைவளர்த்த பாண்டியன் தலைநகராய மதுரை என்பது யாவரே உணராதவர்? ஆகவே, எல்லாரும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளுமாற்றான், கொற்கை, மதுரை எனும் இரண்டு நகரங்களின் சிறப்பினால் பாண்டிநாட்டு வளத்தைக் காட்டுமருமை போற்றற்குரியது. கொற்கை வளத்தைக் கூறுகின்றபோழ்தே ஆங்குள்ள மக்கள் வாழ்க்கைநிலையும் உடன் கூறுகின்றார்.

கொற்கை வளமாகிய உப்பையும் முத்தையும் விற்பவர் வணிகர்களாகிய உமணர்கள். உமணர்கள் நாடோறும் விளைகின்ற உப்பைச் சகடங்களில் ஏற்றிச் சென்று விற்று மீளும் வாழ்க்கையுடையராகலின், தங்கள் இல்லாளையும், மக்களையும் கூட்டியே செல்வர். மக்கள் தங்கள் அலுவலுக்கு இடையூறில்லாமலும், தனித்திருந்து வருந்தி அழாமலும் உதவிக்காக, மந்தியின் மகார்களையும் தங்கள் பிள்ளைகளைப்போல் வளர்த்து, மார்பில் அழகுபெறச் சாதிலிங்கந்தோய்த்து, நெற்றியில் நெட்டியாற்செய்த பூக்களாலாகிய மாலையைச் சூட்டி, அழைத்துச் செல்லும் காட்சியும், உமட்டியர் முத்துநிறைந்த கிளிஞ்சல்களை வயிற்றிடத்தே இட்டுப் பொதிந்துசெல்லும் தோற்றமும், உமட்டியர் மக்களும், மந்தியின் மகாரும் இன்புறக் கிலுகிலுப்பை கொண்டு விளையாடும் காட்சியும், காண்போர்க்குப் பெருவிருந்தாகவிருக்கும்.

கொற்கைத் துறையிடத்தே முத்துக்குளிப்பார்தம் சிறார்கள், மந்தி மகார்களுடன் அச்சமின்றிக் கொஞ்சி விளையாடும் உள்ளம், இளமைக் காலத்திலேயே அமைந்துவிடுகின்றது. பண்டைத் தமிழ்மக்கள் சிறார்களை வீரவுணர்ச்சியும், கலையுணர்ச்சியும்பெறச் செய்தார்களேயன்றி, அச்சுறுத்தி அவர்தம் உள்ளத்தைக் கோழைத்தன்மைப்படுத்தினரல்லர் என்பது, சங்க இலக்கியங்களில் பலபடக் காணலாம். அஃதேயன்றிக் கானவர் குலம் விளங்கக் காளத்தியப்பர் அருளால் தோன்றிய திருக்கண்ணப்பர் வரலாற்றில், அவர்தம் வேடர்குலச் சிறார்கள் உள்ளப்பண்பைச் சித்தரித்துக் காட்டுவதைச் சேக்கிழார் தம் செந்தமிழ் நலங்கனிந்த செய்யுள் உரைப்பது காண்பாம்.

‘வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி னோடும்
புன்தலைச் சிறுமகார்கள் புரிந்துடன் ஆட லன்றி,
அன்புறு காதல்கூர அணையுமான் பிணைக ளோடும்
இன்புற மருவி யாடும் எயிற்றியர் மகளிர் எங்கும்’,

இதன்கண், வேடருடைய ஆண்மக்கள் புலிக்குருளையொடும், வேழக்கன்றினோடும் விரும்பி ஆடினர் என்ப

தால், அவர்தம் இளமைக் காலந்தொட்டே பண்பட்டு வரும் உளத்திண்மையும் உடல் வன்மையும், எயிற்றியர் மகளிர் மான் பிணைகளோடும் மருவியாடினர் என்பதால், அன்போடியைந்த இன்ப வாழ்வும் உணர்த்தப்பட்டமை நன்கு அறியலாம். பண்டைநாளில் ஒவ்வொருவரும் புலியினது உள்ளம் படைத்தவர்களாகி விளங்கியமை, 'புலி சேர்ந்து போகிய கல்லளைபோலத் தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்தானே,' என வீரத் தமிழ்மாது கூறும் புறநானூற்று அடிகளாலும், 'துஞ்சு புலி யிடறிய சிதடன் போல உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே,' எனச் சோழ வேந்தனாகிய நலங்கிள்ளி கூறும் வஞ்சின உரையாலும், 'தொடங்குவினை தவிரா அசைவில் நோன்றாள், கிடந்துயிர் மறுகுவதாயினும், இடம்படின் வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த தாழ்வில் உள்ளம்,' எனவரும் அகநானூற்று அடிகளாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. இக்காலத்து மக்களைத் தாயரும் பிறரும் அச்சுறுத்தி, உள்ளத்தை உருக்குலைத்து, புலியடியைக் கண்டவனைக் கண்டஞ்சும் நெஞ்சராய் ஆக்கிவருதலைக் காண்கிறோம். தமிழர் தம் வாழ்விற்குத் தமிழனே பகைவன் என்பதற்கு இத்தகைய உள்ளம்படைத்த தாயரே சான்றாவர். இனியேனும், தாயர் பண்டைப்பண்பின் வழிநின்று புலிநிகர்த்த இளவல்களைக் கண்டு களிதுளும்புவர் என்பது உறுதி.

சோழநாட்டன் திறங் கூறுதல் காண்பாம். 'வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத்தலைய கடற்காவிரி,' எனச் சிறப்பித்துக்கூறும் பொன்னியாறொழுகிப் பொன் கொழித்தணிசெய் சோழநாடு. மருதத்தண்பணை மாண்புற விளங்குதல் வேறெங்கணும் காண்டல் அரிது. இத்தகு வளப்புடைச் சோணாட்டின் சிறப்பை இரண்டு பொருளால் விளக்கிச் செல்லுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. முதலிலே, மருதவளம் தெரிப்பதை நோக்குவாம்.

செறிவுடைக் கடப்ப மரங்கள் சூழநிற்கும் நறுநீர்ப் பொய்கை. கடப்ப மலர்களின் தாது சேர்ந்து சித்தி

ரத்தையொத்து விளங்குகின்றது. அப்பொய்கைத் துறையிடத்தே எழுகின்ற நகிலினையொத்த தாமரைமுகை. அஃது, சாதிலிங்கம் தோய்ந்த அங்கைபோன்று, சிவந்த இதழ்கொண்டு, அழகு பொலிமுகமோ என மலர்ந்திருந்தது. அதன் நாப்பண் செம்பொன்னாற் செய்தாலொத்த பீடத்திலே, தும்பி தன் இன்பெடை தழுவித் துயில் கொள்ளுகிறது. இரவெல்லாம் துயின்று சீகாரமென்னும் இன்னிசை விருந்தளித்து மகிழ்விக்கிறது. இதுபோன்றே, எங்கும் பசுந்துணி போர்த்தாற்போன்று விளங்கும் செழுமையுள்ள கழனிகளும், வெயில் நுழைபு அறியாக் குயில் நுழை பொதும்பரும் ஒருங்கேகொண்டு, தங்கண் வாழும் குடிகள் தேடி வருந்தாமலும், பிறவிடம் செல்ல விழையாமலும், நாடா வளங்கொண்டு விளங்குவதே மருத வளமாம். 'சோணாடு சோறுடைத்து,' எனப் பாராட்டுவதும் மருதவளத்தாலன்றோ?

இவ்வாறு நாட்டுவளந் தெரிக்கப் புகும் புலவர், பெருமக்கள் உய்த்துணருமாறு பாடல் மொழிவதே சிறப்புடைத்தெனக் கருதினர் என்பது, நக்கீரர் தாம் இயற்றிய திருமுருகாற்றுப் படையின்கண், நான்மாடக்கூடலின் அணித்தேயுள்ள செவ்வேளுறை திருப்பரங்குன்றின் வளஞ்சுட்ட வந்தவிடத்து,

''மாடமலி மறுகின் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவா யவிழ்ந்த
முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமழ் நெய்த லூதி யெற்படக்
கண்போன் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்
அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கண மொலிக்கும்
குன்று......''

எனக் கூறியமை ஒப்புநோக்கித் தெளிக.

இனி, சோழர் தம் அறந்துஞ்சு உறந்தைப்பதியின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துமாறு காண்பாம்.

சோழர் தம் தலைநகர் உறந்தை என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அப்பதியின் சிறப்பினையுணர்த்தும், 'ஊரெ

ணப்படுவது உறையூர்,' என்பதும், அதன் வென்றிச் சிறப்பினையுணர்த்தும், 'முறஞ்செவி வாரணம் முன்சம முருக்கிய புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர்,' எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகளும் உன்னத்தக்கனவாம். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் தம் 'வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமையிலாத சொலல்,' என்ற அருமைப் பாடலுக்கு உரை பெய்வான் புக்க பரிமேலழகர், வாய்மை எனப்படுவதென்பதற்கு, மெய்ம்மை என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது; அஃது, 'ஊரெனப் படுவது உறையூர்,' என்றாற்போல நின்றது எனக் கூறியுள்ளமையால் தமிழ்நாட்டுச் சிறப்புடைய நகரங்களுக்குள் உறையூரொன்றே அழியாப் புகழ்கொண்டு விளங்கியது என்பது உணரக்கிடக்கின்றது. அஃதேயன்றி, மதமுக வேழத்தை வெண்கோழி பொருது வென்றி எய்தியதெனவும், செம்பியன் படைவீரர்கள் இடுக்கண் பல அடுக்கிவரினும் பின்னடையாத திண்மையுள்ளம் படைத்த கொள்கையுடையவரெனவும் பல்லிடத்தும் புகழ்ந்து சுட்டப்படும் கருத்து, இப்புலவரால், 'ஓடாப் பூட்கை உறந்தை,' என்று மிக அழகுபட அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது, 'விழித்தகண் வேல் கொண்டெறிய அழித்திமைப்பின், ஓட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு,' எனத் தமிழர் வீரப்பண்பைச் சுட்டிய வள்ளுவர் கருத்தொடு ஒன்றி நின்று சிறத்தலைக் காணலாம்.

கடையெழு வள்ளல்களின் சிறப்பு:—தமிழ்நாடு சிறக்கக் காரணமாயிருந்தோருள் கடையெழு வள்ளல்கள் தலைசிறந்தோராவர். அவர்கள் எழுவர் வரலாறும் ஒன்றுபடக் காணக்கிடப்பது புறநானூற்றிலும், இவண் ஆராயும் சிறுபாணாற்றிலும் ஆம். வள்ளியோர் எழுவரும் உள்ளி வந்தோர்க்கு இலன் எனும் எவ்வம் உரையாது உளங்குளிரக் கொடையளித்தமை கூறப்பட்டுளது. இவ்வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில், நடுவணதெய்த இருதலையும் எய்துமென்பதும், செல்வத்துப் பயன் ஈந்து இசைபட வாழ்தல் என்பதும், உளங்கொடு, தனக்கென

வாழாப் பிறர்க்குரியாளராய், அன்பும் அருளும் உடையராய் வாழ்ந்தனர் என்பதும் அறிஞர் உணர்ந்ததேயாம். இவர்கள் கொடைப்பண்பை நமக்குக் காட்டியவர், புலவர்களாகிய நத்தத்தனாரும், பெருஞ் சித்திரனாரும் எனினும், இவர்கள் பாடுதற்குத் துணையாய் நின்றிலங்கிய இரு பெரும் வள்ளல்களாகிய நல்லியக் கோடனையும் குமணனையும், தமிழ்நாடு என்றும் மறவாது நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையதாகும்! 'சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ் மூன்றும் சொல்வித்ததே,' என்று பிற்காலப் புலவன் பெருமிதத்தோடு பாடியதுபோல, வள்ளல்களின்றேல் வண்டமிழ் வாணரெங்கே? வளப்பமிகு பாடல் எங்கே? வாழ்வில் தமிழர் செழிப்பதெங்கே? நிற்க.

இந்நூலினகத்தே குறிக்கப்பட்ட பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகமான், நள்ளி, ஓரி எனும் பெயருடைய எழுவரும் காலத்தால் ஒத்தவரென்று கொள்ளினும் எவர் முதல்வர் எனத் துணிதல் இயலாது. அதுபோன்றே வள்ளற் றன்மையிலும் இன்னவர்தான் சிறந்தாரெனக் கூறவியலாவாறு புகழ்கொண்டு திகழ்கின்றனர். ஆனால், யாம் எழுவரையும் ஒன்றாகவே மதித்தல்வேண்டும் என்னும் கருத்தையுட்கொண்டோ, வேறெக் காரணம் பற்றியோ, ஒவ்வொரு வள்ளலையும் நந்நான்கு அடியில் வரைப்படுத்திச் சிறப்பித்து யாத்த திறம், பாராட்டற்குரியதாம். ஒவ்வொரு நான்கு அடிகளிலும், முன் இரண்டில் வள்ளல்தம் கொடைச் சிறப்பும், பின்னிரண்டில் அவர்தம் நாட்டுவளம், வென்றிச்சிறப்பு முதலிய குறிக்கப்பட்டிருக்கும் அருமையை என்னென்பது! இதன்கண் குறித்துள்ள முறையிற்பிறழ்ந்து, புறநானூற்றில் பெருஞ்சித்திரனார் எழுவரையும் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். யாம் ஈண்டுக் காணும்முறையில் வரைவாம்.

முதற்கண், பேகன் என்ற வள்ளல் புகழப்படுகின்றான். இவ்வள்ளல் மலைநாட்டிடத்தே மகிழ்மீக்கூர்ந்து கூவாநின்ற மயில் ஒன்றினைக்கண்டு, குளிர் மிகுதியால் துன்புறுகின்றது போலுமென இரக்கமுற்று, அருள்

மிகுதியால், விலைமதிக்க வொண்ணாத கலிங்கமொன்றை நல்கினான் எனக் கூறப்பட்டுளது. அதன்பின்னர், பறம்பு நாட்டை யாண்ட பாரி எனும் வள்ளலின் சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது. பாரி எனும் வள்ளல் மலைநாட்டின்கண்ணுள்ள நெடுவழியில் தேர்மீது இவர்ந்து சென்றானாக, அதுபோழ்து வழியிடத்தே முல்லைக்கொடி படர்ந்து காற்றாலசைந்து கொண்டிருக்கவும், அஃது கொழுகொம்பின்றித் தவிப்பதாக எண்ணி, அருள் மிகுதியான் தன் தேரை முல்லைக்குப் பற்றாக நிறுத்தி மீண்டனன் என அறிகின்றோம். இனி, காரி எனும் வள்ளல் தன்னை வந்தடைந்த இரவலர்க்கெல்லாம் இல்லையென்னாது இன்மொழி கூறி, குதிரையோடே தன் வளப்பமிகு நாட்டினையும் கேட்டார் வியக்குமாறு அளித்தனன் என்பது தெரியவருகிறது. ஆய் எனும் வள்ளல், ஆலமர் செல்வராம் சிவபெருமானுக்கு, நாகமொன்று தனக்கு நல்கிய ஒளிமிகுந்த நீலநிறம் பொருந்திய கலிங்கமொன்றை, இறைவன்பால் வைத்த அன்பின் மிகுதியால் மனமுவந்து கொடுத்தான் என்பது உணரக்கிடக்கிறது. அதிகமான் என்ற வள்ளல், கிடைத்தற்கரிய சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி யொன்றைத் தானுண்டு நெடிதுவாழ்தலை விரும்பாது, புலமை மிக்குடை ஔவையாருக்கு விரும்பி அளித்தனன் என்று காண்கிறோம். நள்ளி என்ற வள்ளல் தன்னிடத்துள்ள பொருள்களைக் கரவாது, நட்டோர் உவப்ப, அவர்கள் இல்லறம் இனிதே நடைபெறக் கொடுத்து மகிழ்ந்தனன் என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இறுதியாக, ஓரி என்ற வள்ளல் கூறப்படுகின்றான். இவ்வள்ளல் பெருந்தகை தனது வளப்ப மிகுந்த நாடுகளை இசைவல்லோர்க்கு வரையாது வழங்கினன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இவண் பேசப்பட்ட எழுவரது கொடைப் பண்பின் திறனை ஆராயின் ஒருவரையொருவர் விஞ்சி நின்று எவர் சிறந்தவர் என்று அறியவியலாவாறு கொடையில் சிறந்து நிற்றல் புலனாம். இரு பெரு வள்ளல்கள் அஃறிணைப் பொருள்களைக் கண்டுளம் இரங்கிச் செய்தது அருட்

கொடையாகும். ஒரு வள்ளல் வறுமையால் வருந்திவந்த இரவலர்க்கெல்லாம் வரையாது வழங்கியது பெருங்கொடையாகும். ஒரு வள்ளல் இறைவனுக்கு அளித்தமை பற்றற்ற கொடையாகும். அதிகமான் ஒளவையாருக்கு அளித்த கொடை உயிர்க் கொடையாகும். நள்ளி கரவிலா உளத்தோடு நட்டார்க்கு அளித்த கொடை அறக் கொடையாகும். ஓரி இசைவாணர் முதலியோருக்கு அளித்தமை கலைக்கொடையாகும். இவை யாவும் நமக்கு ஒருண்மையை உணர்த்துதலை உற்றுநோக்குழிப் புலப்படும். தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ வள்ளல்களிருக்கவும் இவ்வெழுவரைமட்டும் எடுத்துச் சிறப்பித்ததன் கருத்தென்னையோவெனின், இறைவனைப் போற்றலும், இரவலரை ஓம்பலும், புலவரைப் பேணலும் இசைச் செல்வரை ஏத்துதலும், அஃறிணைப் பொருள்கள்பால் அருள் புரிதலும், இன்றியமையாது காத்து வருவது தமிழர் கடமை என்பதை வலியுறுத்தற்கேயாம். அன்றியும் இறைவனால் படைக்கப்பட்ட பொருள்களுள் எவையேனும் ஒன்றற்குத் துன்பம் வந்துறின் அதன்மாட்டு இரக்கம் காட்டி இயன்றவாற்றான் அருளும் நீர்மையர் தமிழ்ப் பெருமக்கள் என்ற சிறந்த உண்மையைத் தெளிவாக்குகிறது. இன்று நம்மிடையே உலவுகின்ற பதிற்றுப்பத்துள் சேரவேந்தரனைவரும் பெருங்கொடை வள்ளல்களாக விளங்கினர் என்பதும், தமிழர் உயர் பண்பை வலியுறுத்துவதாகும். இவர்களுள், பாரியும்பேகனும், ‘முல்லைக்குத் தேரும், மயிலுக்குப் போர்வையும் எல்லை நீர் ஞாலத்திசை விளங்கத் தொல்லையிரவாமலீந்த விறைவர்’ எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுடையார் பாராட்டுதற்குக் காரணம், ‘அவர்கள் அஃறிணைப்பொருள்கள்பால் காட்டிய அளவிலாக் கருணையே என்பதற்கு ஐயமுண்டோ! இவர்கள் செயல் உண்மையாமோ என்ற ஐயம் எழுவது இயற்கையே. அன்பு கனிந்து அருள் முற்றிய பெருமக்கள் எவரும் இத்தகைய வியத்தகு செயலைத் தம்மையு மறந்து செய்ததுண்டென்பதற்கு ஒருசான்று அகநானூற்றினின்றும் சுட்டுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும்.

தலைவன் பிரிந்து பன்னாட்களாயின. தலைவி அவன் வரும்வழிமேல் விழிவைத்துக்கொண்டு நிற்கிறாள். நாடோறும் நினைந்து நினைந்து உருகிய உள்ளமும் பார்த்துப் பார்த்துப் பூத்த கண்ணும் உடையளாய் வருந்தியிருந்தாள். இந்நிலையை அறிந்த தோழி, தலைமகன் வருங்காலமாகிய கார்ப்பருவம் தொடங்கியது. அவன் உன்னை மறந்து வாழ்தலும் கூடுங்கொல்! என்று பருவங்கூறி வற்புறுத்தி அவன் அருளுடைமையைப் புலப்படுத்துகின்றாள். அஃதாவது,

> "குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவல் புரவி
> நரம்பார்த் தன்ன வாங்குவள் பரியப்
> பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
> தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
> மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்."

என்பதாம். தலைவன், தலைவி வருந்துவள் எனும் கருத்துடையனாய், புரவியினை விரைந்தோட்டித் தேரினைச் செலுத்திவரும் வழியில், பொழிலகத்தே தேனுகர்ந்து மலரின்கண்ணே பெடையோடு வதிந்த வண்டு, மணியோசை கேட்டு மயங்குமெனும் அருளுடையனாய், மணிகளின் நாவை அசையாமல் இழுத்துக் கட்டிவரும் இயல்பினன். இத்தகைய அஃறிணைப் பொருள்களிடத்தும் அருளுடையவன் நின்பால் அருளுதற்கு மறப்பனோ? மறவான். ஆகலின், சிறிதும் கவல்தல்வேண்டாம் என ஆற்றுகின்றாள். இதனால் அறியக்கிடப்பதென்னையெனின், தமிழ்நாட்டு மக்கள் அருளுளம் படைத்து விளங்கினர் என்பதேயாம். இந்நாளில் இந்நிகழ்ச்சி எங்கேனும் நிகழுமேல் எள்ளி நகையாடுவரென்பது திண்ணம்!

பாட்டுடைத் தலைவன் வரலாறு:—கடையெழுவள்ளல்கட்குப் பின் பெருங்கொடையாளிகளாக விளங்கியவர்களுள் தலைசிறந்து நின்றவன் இப்பாட்டின் தலைவனாகிய நல்லியக்கோடன் என்பான். இவன் நாடு ஒய்மாநாடென்பது பெயர்க்கு முன்னின்று சிறப்பிக்குமாற்றால் அறியலாம். இவன் மிக்க வலிமைபொருந்திய ஓவியர் குடியிற்

பிறந்தவன் என்பது, 'உறுபுலி துப்பின் ஓவியர் பெமருகன், என்ற அடியால் விளக்கமுறுகிறது. இவன் முன்னோர்களில், ஓய்மானல்லியாதன், ஓய்மான் வில்லியாதன் என்ற இருவர் வள்ளலாயிருந்தனர் என்பது புறநானூற்றால் தெரியவருகிறது. இவனும் புறத்திணை நன்னாகனார் என்ற புலவரால் புறநானூற்றில் புகழப்பட்டுளான். 'ஓரையாயத் தொண்டொடி மகளிர்' எனத் தொடங்கும் பாட்டில், 'பெருமாவிலங்கைத் தலைவன் சீறியாழ் இல்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடன்' என்ற அடிகட்கு விரிந்த பாடல் வழங்கியமைபோலச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் நத்தத்தனார் குறித்துள்ளார். இவ்வள்ளல் தம் ஊர்களாகிய மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர் என்பனவற்றுள், மாவிலங்கை ஒன்றையே இருவரும் சிறப்பித்துள்ளமையின், அது இவனது தலைநகரமாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கருத இடமுளது. இவற்றுள், மாவிலங்கை என்பது தமிழகத்தின் பன்னிரு நாடுகளில் அருவா நாடென்று கூறுவாருமுளர். ஏனைய மூன்றும் தொண்டை நாட்டின் இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் மூன்று கோட்டங்களுக்குத் தலைநகராயுள்ளவை ஆகும். இந்நான்கின் சிறப்பினையும் பாணன் வாயிலாகப் பிறிதோர் பாணனுக்கு அறிவிக்குமாற்றான் அமைத்துள்ளமை மிக விரிந்து காணக்கிடக்கிறத். இவ்வாற்றுப் படைக்கண், 'வஞ்சியும் வறிதே, மதுரையும் வறிதே, உறந்தையும் வறிதே' என்றும், 'எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம், விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க, ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்றாள்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளமையின், முடியுடை மூவேந்தருக்கும் கடையெழு வள்ளல்கட்கும் பின்னாளில் பெரும் புகழ்பெற்று விளங்கியவன் என்பது தெரிகிறது.

இவ்வள்ளலின் நாட்டுவளம், நகரச்சிறப்பு, உள்ளத்துரன், ஈகையின் ஏற்றம் முதலிய அருமைகளைப் பாணன் கூறுமுகத்தாற் கூறிக் காண்பாம்.

முதுவாயிரவல! புலமைக்கு நண்பன் வறுமை. வறுமையின் துணை என்றும் நம்பால் உளதாயிருக்கும்.

வறுமையின்றேல் ஈகை சிறக்குங்கொல்? நின்பால் எய்தி நிற்கும் வறுமை எம்பாலும் மிக்கு விளங்கி வருத்தியது. எம் இல்லின்கண் குடிகொண்டிருந்தது. எம் இல்லில் அட்டிலிலே உணவு சமைத்துப் பன்னாட்களாயின. அவ் அடுக்களையின் காட்சியை இவண் கூறுவன் கேள்.

விழியாத கண்ணையும் வளைந்த செவியினையும் உடைய நாய்க்குட்டி முலையை யுண்ணுதலின் வருத்தம், தன் பசித் துன்பத்தால் வருத்தமும் பொறுத்தலாற்றாது குரைக்கும் புனிற்று நாய் உறைகின்ற அட்டில். ஒருபுறம் கூரையிடத் தூள்ள கழிகள் ஆக்கையற்று விழுகின்ற அட்டில். சுவரெல்லாம் திரண்ட கறையான்கள் அரித்த அட்டில். அதோடு புழுதியிடத்தே காளான்கள் பூத்து விளங்கும் அட்டில். இவ் அட்டில் நெடுநாட்கள் இந்நிலையில் இருந்தமையின், யாங்களிருவரும் பசியால் வாடினோம். உடல் இளைத்த என் இல்லாள் கடும்பசிக் காற்றாது குப்பை வேளையை உகிரால் கிள்ளி வந்தாள். சுவை பயத்தற்கு இடும் உப்பும் இல்லாத வறுமையள். என் செய்வாள்! உப்பின்றி அட்டிலிலே பக்குவஞ் செய்து வறுமையுறுதல் இயற்கை என்பதை அறியாது புறங்கூறுவோர் காண்டற்கு நாணித் தலைவாயிற் கதவையடைத்து, இரும்பேரொக்கலொடு பகிர்ந்துண்டனம். இம்முறையில் உயிர் வாழ்தலியலுமோ? இயலாதன்றே. இத்தகு வறுமை எம்மைவிட்டு அகலவும், அறிவு முதலியன அழிதற்குக் காரணமாகிய பசியால் உளதாகிய வருத்தங்கள் அறவே ஒழியவும், அறுசுவையுண்டியும் இரும்பெருஞ் செல்வமும் களிறும் தேரும் அளவின்றிப் பெற்று வந்தனம். மக்களுக்கு இன்றியமையாதனவாகச் சொல்லப்பட்ட மானம், குலம், கல்வி, வண்மை, அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை, இன்பம் ஆகிய பத்தினையும் சிதைத்துத் திருச்செற்றுத் தீயுழி உய்க்கும் பசியெனும் பாவியை எங்களைவிட்டு நீங்கச் செய்த வள்ளல் பெருமகன் ஒருவன் உளன். அவன் ஒருவனே இந்நாளில் பசிப்பிணி மருத்துவனாக விளங்கிப் புகழ் கொண்டுளான். உங்கள்பால்

உறைந்து நலியும் உறுபசியும் அவன்பால் செல்லின் ஒழியும். ஆகலின், அப்பெருந்தகையின் இயல்பு கூறுவன் செவி மடுப்பீராக.

வானிடத்துள்ள உருமேறு தான் ஏறுதற்காக இடித்து வழியாக்கிச் சென்ற உயர்ந்த சிகரத்தினையுடைய மலைகள் செறிந்த குறிஞ்சி நாட்டுக்குரியோன். எந்நாளும் இடையறாது நடைபெறும் விழாவினையும், களிற்றுமத அருவி எழுந்த துகளை அவிக்கையினாலே, புழுதியடங்கின அழகுமிக்க தெருக்களையும் உடைய பழமையான ஊரையுடையவன். பொருநர்க்கும், புலவர்க்கும், எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர்க்கும் வரையாதளித்தற்பொருட்டு, கடவுள் மால்வரையாகிய இமயம் ஒரு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தாலொத்த, அடையா நெடுங்கதவத்தையுடைய வாயிலமைந்த அரண்மனையுடையவன். இவன் செய்ந்நன்றி கொன்றோர்க்குய்தியில் என்பதை யுணர்ந்து நன்றிமறவாது வாழும் மாண்பினன். 'கல்லார்ப் பிணிக்குங் கடுங்கோல் அது வல்லது, இல்லை நிலக்குப் பொறை' எனும் உண்மை தெளிந்து, சிற்றினத்தைத் தனக்கு உறவாகக் கொள்ளாதவன். முகத்தின் இனிய நகாஅ அகத்தின்னா வஞ்சரைப் போலன்றி, எவரிடத்தும் இன்முகமுடைமையும் இனிய மொழி பகர்தலும் உடையவன். அழியுநர் புறக்கொடை அயில் வேலோச்சாது அருளுதலைச் செய்யும் ஆண்மையாளன். இவன் ஆண்டகைமை யுணர்ந்து அஞ்சிவந்து அடிபணிந்து ஈயென இரக்குவராயின், சீருடைமுரசுகெழு தாயத்து அரசேயல்லாமல் இன்னுயிரும் கொடுக்க ஒருப்படும் உரவோன். அங்ஙனன்றி, அவன் ஆற்றல் போற்றாது உள்ளம் எள்ளியோர், துஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன்போல உய்ந்து பெயர்தல் அரிதாகும். மாற்றார் முன் தன் படை அழிந்து குலையினும், அக்கெட்டோடுமிடத்தும், தான் தனிநின்று ஒன்னாரைத் தெறும் பேராண்மையாளன். கூற்றமே குறுகிடினும் எண்ணிய எண்ணியாங்கு செயலாற்றும் திண்ணியன். தன்னைக் கண்டார்